

> REPORTATGE, Contra l'homofòbia a l'escola 5
ENTREVISTA, Joventut i col·lectiu LGBT en discordança? 9
ENTREVISTA, Josep Escartín, la veu LGBT dels síndics 15
EL SEXE DELS ÀNGELS, Literatura catalana i homosexualitat 20
REPORTATGE, World Out Games 2009 29 <

MARICON

La Seguridad es lo Primero

- ✓ Alta calidad
- ✓ Amplia gama
- ✓ Conceptos innovadores

Comparte la experiencia

SENSACION NATURAL

MAYOR ESTIMULACION

PARECIDO A NADA

MAYOR SENSACION

SUMARI

lambda

Editor: Casal Lambda

Director: Joan Vila-Vinós

Redactor en cap: Isabel Rivero

Secretari: David Rincón

Equip de Redacció: Àngel Carbonell, Santos Fèlix, Paloma

Fernández, Armand de Fluvià, Javi García, Abel Lacruz,

Mauricio Marín, Julián Murillo, Ignasi Pujades, Josep Anton

Rodríguez, David Rincón, Ricard Salom, Enric Vilà, Joan

Vila-Vinós, Susanna Álvarez, Paloma Torres, Albert Ferrarons,

Isabel Rivero, Núria Teuler, Oriol Rios, Santiago Porrero.

Publicitat: Dani Playán

publicitat@lambdaweb.org (655 194 049)

Correcció i traduccions: Isabel Rivero

Fotografia de portada: Tazko

Dibuixants: Ignasi Blanch i José Javier Revilla.

Persones i entitats col·laboradores: José Antonio Alonso, ACGIL

(Associació de Cristians Gais i Lesbianes), AMPGIL (Associa-

ció de Mares i Pares de Gais i Lesbianes), Antinous, Nathan

Baidez, Sara Benjelali, Còmplices, Antonio Cortés, Direcció

Artística i Departament de Premsa del Teatre Lliure, Direcció

i Departament de Premsa del Teatre Nacional de Catalunya,

Grup de dones del Casal Lambda, Grup de Joves del Casal

Lambda, Jordi Jané-Llugué, Jaume Gil, Gustavo Laurencio,

Mostra Lambda de Cinema, Nicolás Pérez Cánovas, Servei

d'Informació del Casal Lambda i Youssef Yahia.

Disseny i maquetació: www.thepinkpartner.com

Impressió: Pereda Impresor. 933 094 517

Dipòsit legal: B-42790-86. ISBN 0214-7890

LLAMBDA és una publicació del Casal Lambda.

LLAMBDA és la revista decana dels Països Catalans i de l'Estat Espanyol.

LLAMBDA no comparteix necessàriament, les opinions dels col·laboradors i de les col·laboradores expressades en els articles.

LLAMBDA agrairia rebre col·laboracions vostres. Si us plau, envieu sempre còpies o documents en suport electrònic, ja que no ens fem responsables de la possible pèrdua d'originals no sol·licitats.

La data de tancament del proper número (71) és el 15 de novembre de 2009

LAMBDA 70

Any XXXI. Segona època. Tardor 2009

C. Verdguer i Callís, 10. 08003-Barcelona.

Tel.: 93 319 55 50 Fax: 93 310 30 35

revista@lambdaweb.org www.lambdaweb.org

CONTRA L'HOMOFÒBIA < A L'ESCOLA 5

ENTREVISTA JOVENTUT I COL·LECTIU LGBT EN DISCORDANÇA? 9

ENTREVISTA JOSEP ESCARTÍN, LA VEU LGBT DELS SÍNDICS 15

EL SEXE DELS ÀNGELS, LITERATURA CATALANA I HOMOSEUXALITAT 20

REPOTATGE WORLD OUT GAMES 29

> SUMARI 1 - ASSOCIACIONS 2 - EDITORIAL 3 - CÒMIC Àxel 4 - OPINIÓ Tinta sobre paper mullat 16 - OPINIÓ Michael Jackson 17 - OPINIÓ Climent d'Alexandria, el pedagog 18 - MEMÒRIA HISTÒRICA El dia a dia sota el franquisme 22 - VIATGES Mallorca, una de les meravelles balears 24 - TV Exclusiva: als gais no ens agrada ni el sexe ni l'alcohol 31 - CINEMA 32 - TEATRE Anirem al teatre el 2010? 34 - DANSA Adéu a Merce 36 - LLIBRES Novetats literàries 38 - RACÓ DEL GOURMET Arriba la tardor i amb ella les novetats vitivinícoles 40 - MÓN ACTUAL El caçador de la muntanya i el de la ciutat 41 - HISTÒRIA DEL CINEMA GAI Els anys 60 a França 42 - BLOGS AMB NOM DE DONA Blog i revista, revista i blog 44 - BREUS 45 - CÒMIC Dyck 48 <

EDITORIAL

Amb l'arribada de la tardor la vida torna a la quotidianitat diària de la feina i del retorn dels estudiants a les aules. És bon moment per tal de poder fer un examen previ de la situació en què es troba l'homofòbia als nostres centres educatius.

L'estiu ens ha deixat dues notícies colpidores. Per una banda, l'assassinat de dos membres d'una associació gai, en la seva pròpia seu, a la ciutat de Tel Aviv a mans d'un pistolero, que a hores d'ara no ha estat arrestat. Per l'altra, l'informe sobre les tortures i assassinats de la població gai a Iraq en mig del garbuix de la guerra d'aquell país.

Per sort no tenim en el nostre aquestes situacions tan extremes. No obstant això no ens podem quedar aturats i cal estar amatents a qualsevol situació que pogués fer-nos retrocedir en la història i perdre la llibertat tan costosa que gaudim. És per tant essencial poder aflorar i reconduir les actituds de l'anomenat *bullying* en tots aquells adolescents que encara veuen en el menyspreu i en la violència exercida sobre un igual una forma d'autoafirmació personal dins del grup, sense sentir-se reprovats pel seu entorn més immediat. Només quan el noi o la noia agredida ho és de forma prou evident que fa surar la situació, fa que tothom vulgui actuar, moltes vegades ja tard quan el dany és greu i de difícil reparació.

S'ha d'evitar les situacions de violència, física o psíquica, entre els joves. És per tant responsabilitat de tota la societat, en especial de les pròpies famílies, de la comunitat educativa i dels mitjans de comunicació, formar als ciutadans del futur i educar-los en valors democràtics i d'acceptació de la diversitat. No es poden admetre de cap manera les opinions de qui diu que les experiències d'aquest tipus formen el caràcter de l'adolescent. Fa uns anys també ho deien de l'experiència militar quan era obligatori fer el servei militar. Tenir l'esperit competitiu no vol dir calçar la bota més grossa per aixafar al del costat.

Gairebé diàriament es publiquen notícies de violència exercida sobre les dones, la majoria amb resultat de mort. Una societat que es considera democràtica no pot admetre que el futur el tingui hipotecat amb uns joves, encara que siguin pocs, que insulten i agredeixen verbalment i física als seus companys i companyes pel fet de ser gais, lesbianes o transsexuals, de forma impune.

El present número vol ser un toc d'atenció i per poder remoure les consciències de qui té a la seva mà poder donar solucions, és a dir: tots nosaltres. *

Lambda pertany a l'Associació de Publicacions Periòdiques en Català

El Casal Lambda és una associació sense ànim de lucre, fundada l'any 1976, que treballa per la inclusió del fet homosexual en la nostra societat.

El Casal Lambda és membre del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya i del Consell de la Joventut de Barcelona.

El Casal Lambda és membre de la Federació Catalana d'ONG dels Drets Humans.

El Casal Lambda és una entitat amb conveni amb l'Ajuntament de Barcelona, la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya.

QUAN ERA PETIT
EL MEU LEMA ERA:
FUTBOL, NO
PRINCESES, SÍ!

Ignasi Blanch

L'ASSIGNATURA PENDENT

CONTRA L'HOMOFÒBIA A L'ESCOLA

Aprofitant l'arribada del nou curs escolar, creiem que és el moment idoni per posar sobre la taula una qüestió que, malgrat podria semblar normalitzada després dels canvis legals que equiparen els drets de gais, lesbianes, bisexuals i transsexuals, és encara una assignatura pendent. O, més ben dit, l'assignatura pendent. Si tant es preocupa la nostra societat pel benestar dels menors infants i adolescents, no pot passar per alt un problema com és l'assetjament per orientació sexual (el *bullying* homòfob) als centres d'educació secundària. Per entendre bé de què estem parlant i preparar-nos per afrontar el nou curs escolar amb una nova consciència i les eines necessàries, seria convenient definir breument això que hem anomenat *bullying* homòfob.

És ja ben conegut el fenomen del *bullying* que podríem definir com una conducta d'assetjament sistemàtic entre iguals que sol tenir lloc en contextos escolars. Aquest assetjament pot prendre diferents formes: insults, agressions físiques, vexacions, exclusió del grup, etc. Ha estat un dels temes estrella en els mitjans de comunicació des de fa diversos anys, des que alguns tràgics successos a l'Estat espanyol van fer despertar la consciència col·lectiva, o en tot cas la dels mitjans –que no han aconseguit superar, però, el tractament sensacionalista i superficial-. Les motivacions dels agressors (més habitualment agressors que agressores) poden

ser diverses i sovint força arbitràries. Així, un jove pot patir agressions per part d'un o més companys pel fet de ser gras, alt o baix, pel fet de portar ulleres, per vestir de manera diferent a la resta o senzillament per ser com és, amb les seves particularitats. Quan parlem de *bullying* homòfob ens referim a aquelles conductes de maltractament que tenen com a principal motivació l'orientació sexual (real o suposada) de la víctima. Aquest terme posa de relleu una situació que mereix una especial atenció per part dels educadors i de la societat en general, ja que, en aquest cas, l'assetjament escolar, a part de la greu falta que suposa en ell mateix, està carregat

MARICA

d'homofòbia, una lacra que cal eliminar dels centres educatius per acabar eliminant-la de la societat en general.

Per una banda, és ben evident que els canvis socials i legals dels darrers anys no han deixat indiferents els adolescents i que la seva joventut els fa tenir uns valors més d'acord amb la societat diversa on vivim. «Els nois i noies d'avui són força més tolerants que quan jo tenia la seva edat, fa 10 anys. Pel que jo he vist, la violència contra la diferència ha disminuït», afirma un professor del barri del Raval de Barcelona de només 26 anys. No obstant, per una altra banda, estudis recents en el nostre entorn proper proven que l'homofòbia és certament present als centres educatius. Així, doncs, dos problemes s'ajunten en aquest fenomen: d'una banda, la violència que suposen les agressions entre iguals i, de l'altra, llur càrrega homofòbica, que no es pot obviar com sovint es fa. Els estudis destaquen que els nois i les noies que formen part d'una minoria sexual i els qui manifesten incertesa sobre la seva orientació sexual declaren ser més víctimes d'intimidació, d'assetjament i de violència física que la resta dels seus companys. Des de l'inici de l'adolescència, és habitual utilitzar la discriminació homofòbica a l'escola en contra d'alguns companys, de vegades per reafirmar la pròpia identitat sexual. Els nois solen estar més implicats en aquestes situacions que les noies, tant en el paper d'agressors com en el de víctimes.

Fins que l'any 2006 el **COGAM** (Colectivo de lesbianas, gays, transexuales y bisexuales de Madrid), en col·laboració amb el **Departamento de Antropología Social y Cultural de la UAM**, va dur a terme l'informe "Homofobia en el sistema educativo", gairebé no s'havia parat atenció a aquest problema. Les dades que es desprenen d'aquest informe –obtingudes a la Comunitat de Madrid– deixen entreveure

diverses coses: existeix entre els adolescents una clara desinformació pel que fa a homosexualitat, transsexualitat i, de fet, sobre la sexualitat en general; al professorat i a la comunitat educativa en general els manquen la formació i els recursos per fer front a aquesta desinformació i per gestionar els conflictes derivats de l'homofòbia a les aules; el posicionament de bona part dels adolescents vers persones LGBT és generalment negatiu i tendeix cap al rebuig. Sembla, però, que una de les possibles causes d'aquest rebuig té a veure amb els prejudicis tradicionals i la falta de referents positius, no pas amb un judici ferm fruit de l'experiència o el coneixement de persones LGBT. Una de les línies de recerca de l'informe pretenia, a través d'observacions dels participants, avaluar el grau d'homofòbia en diversos instituts de la Comunitat de Madrid. Voluntaris del COGAM duien a terme xerrades informatives i, a partir de les reaccions i comentaris dels adolescents madrilenys, es va poder fer una avaluació qualitativa de quina era la situació real. Alguns dels comentaris o preguntes recollides pels investigadors deixen entreveure el desconeixement i el rebuig de què parlàvem abans:

“Un noi i una noia, és clar que es poden donar plaer, dos nois... també, és clar... però... dues noies?”

“En la parella gai o lesbiana, un fa el rol d'home i l'altre el de dona?”

“Que no es casin perquè no és normal. Em fan fàstic.”

“Si és gai, deixo de parlar-li. Em ficarà mà.”

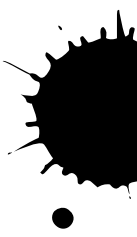
L'informe del COGAM adopta una visió força pessimista tant pel que fa als valors de l'alumnat com pel que fa a la postura del cos docent. No és l'únic estudi (n'existeixen di-

versos a nivell internacional) que posa de manifest la passivitat i falta de recursos del professorat davant les agressions de caràcter homòfobic o davant comentaris “aparentment innocents” que perpetuen l’estigma que carreguen les minories sexuals. La major part de professors LGTB se senten obligats a seguir tancats a l’armari i fins i tot tenen por que, si mostren una actitud «massa comprensiva» amb la diversitat sexual, se’ls estigmatitzi.

“En el meu cas, –explica un professor madrileny– la por al rebuig, a l’insult i a la burla constants, m’impideix fer visible la meva homosexualitat a l’aula. Sobretot, tinc por a passar com a professor allò que ja vaig viure sent alumne. Per altra banda, crec que a mig curs ja no els puc aclarir la meva orientació sexual. Sento que, d’alguna manera, no he jugat net amb ells, ja que sempre que he parlat de gais i lesbianes ho he fet en tercera persona. Vull deixar de sentir por i utilitzar el “nosaltres” a la meva feina”.

Si els professionals que podrien estar més compromesos presenten aquestes pors i aquesta impotència, no cal ni imaginar quina és l’actitud del professorat no homosexual. Sembla que la nova assignatura, educació per la ciutadania, no ha estat un revulsiu per optimitzar l’educació sexual dels adolescents. I, en tot cas, si els temes de la diversitat afectivo-sexual es plantejen a les aules sempre es fa des d’una perspectiva distant. Sempre són “els altres”. Aquesta alteritat atribuïda a les persones LGTB no fa més que mantenir allò que s’ha anomenat heteronormativitat: l’heterosexualitat com a norma i referent de conducta. El silenci històric de la comunitat educativa davant la diversitat afectiva i sexual ha suposat la perpetuació d’insults, de formes d’exclusió i d’actituds irrespectuoses dirigides cap a persones LGTB. D’acord amb els corrents de la pedagogia crítica, els sistemes educatius occidentals no s’han sabut adaptar als últims canvis socials i segueixen transmetent els valors de l’època industrial. Per bé que creiem que afirmar que res no ha canviat en els darrers anys seria un xic agoserat, sí que creiem que es mantenen determinats tabús que no fan més omplir de dubtes i pors els joves. Per poder oferir una educació sexual integral als joves i trencar tabús, primer calen educadors que presentin una imatge positiva de gais i lesbianes, educadors que no admetin insults o burles a la classe i que parlin d’homosexualitat i tractin l’homofòbia igual que tracten el racisme. Com educadors i educadores, la tasca no és la de pressuposar l’heterosexualitat, sinó la diversitat.

Més recentment, al 2008, el COGAM ha realitzat un sondeig, titulat “SOS-Homofòbia”, en el qual una de les conclusions és

«Fins que l’any 2006 el COGAM en col·laboració amb el Departamento de Antropología Social y Cultural de la UAM, va dur a terme l’informe “Homofòbia en el sistema educativo”, gairebé no s’havia parat atenció a aquesta problemàtica»

“el alto porcentaje de personas que han sufrido alguna vez algún tipo de agresión homófoba, de casi un 70%”.

A nivell de Catalunya, l’ICEV (**Institut Català d’Estudis de la Violència**), en col·laboració amb diverses associacions sensibilitzades amb la qüestió (entre elles, el **Casal Lambda**), està duent a terme una recerca que té com a objectiu primordial posar de manifest la violència que s’exerceix als centres de secundària associada a la discriminació per raons d’orientació o identitat sexual. L’estudi de l’ICEV, a més, vol posar fi a la invisibilitat que ha caracteritzat el col·lectiu LGTB adolescent a les escoles i la manca d’estudis sobre el tema a casa nostra.

Ja disposem d’un informe de l’ICEV titulat *Experiències: Bullying Homofòbic a Catalunya*. Aquest informe planteja les línies de recerca i avança alguns resultats quantitatius que tenen a veure amb el tipus d’abusos que han patit els joves de la mostra. Una de les eines que s’utilitzen en aquesta recerca és un qüestionari online que pretén aprofundir en el coneixement de les experiències escolars viscudes per tots aquells joves que, per la seva opció sexual, o les opcions

sexuals de les seves famílies, poden viure o haver viscut situacions d'homofòbia a les escoles. El qüestionari es pot realitzar a través d'internet des de la seva plana web.

Fent balanç del que s'ha exposat, caldria mantenir certa alerta amb aquest tema i seguir fent esforços per millorar el benestar dels més joves. En aquest sentit, trobem interessant fer menció de diversos recursos o entitats catalanes i estatals que poden donar suport a joves, professors, escoles o altres actors preocupats per la matèria.

El **Col·lectiu Lambda** ha publicat un estudi titulat "Homofòbia y transfòbia en el ámbito educativo. Estudio piloto sobre las actitudes de los y las adolescentes ante la diversidad sexual en Valencia" (2008). Les conclusions d'aquest estudi assenyalen que la majoria d'adolescents tenen una actitud favorable cap a homosexuals i transsexuals, tot i que són conscients que en general són un col·lectiu tractat amb injustícia, ja que haurien de tenir els mateixos drets que qualsevol altre ciutadà.

El **col·lectiu INCLOU** és una associació catalana sense ànim de lucre formada per professors, educadors, estudiants i persones que treballen la diversitat afectiva i sexual en l'àmbit educatiu. Al web www.arsmm.com/centrerecursos/ es poden trobar idees i unitats didàctiques perquè els docents puguin oferir una formació afectivo-sexual més completa als seus alumnes.

Essent conscients que el fenomen del bullying, quan es dona, és molt difícil d'aturar i molts professors no disposen dels recursos per fer-hi front, dos professors i psicòlegs, **Jordi Collell** i **Carme Escudé**, han decidit crear el web *Maltractament entre iguals: el Bullying* (<http://www.xtec.es/jcollell/inici.htm>), on donen informació i recursos per treballar el tema.

L'AMPGIL (Associació de Mares i Pares de Gais i Lesbianes) porta una pila d'anys recolzant les famílies de persones homosexuals i organitzant activitats de suport diverses. També prenen part en la investigació en curs de l'ICEV.

Com que no ens agradaria que aquest text fos una suma de greuges i orientacions confuses, creiem interessant recollir una sèrie de recomanacions per a docents o per la comunitat educativa proposades en l'informe "Homofòbia en el sistema educatiu" del COGAM. Més que estudis i publicacions, potser unes poques idees bàsiques i bones pràctiques poden ser la manera de paliar una situació lamentable com la descrita:

- Els centres educatius haurien de disposar de recursos (llibres, vídeos, publicacions) sobre la diversitat afectiva i sexual. Cal que, dins de l'escola, aquells alumnes que ho necessitin puguin trobar material rigorós i de referència.
- Dins de diverses assignatures o projectes poden aparèixer referències a la diversitat sexual o familiar (si es parla d'Oscar Wilde, Virginia Woolf, etc.)
- No s'ha de presuposar l'heterosexualitat dels alumnes. Cuidar les expressions (parella, surts amb algú?, etc.) i emprar un vocabulari no sexista és una bona manera de mantenir una postura oberta.
- Cal reprobador els comentaris homòfobs igual que es fa amb els racistes, ja vagin dirigits a algú en particular o siguin més genèrics. El silenci del professorat davant d'això pot significar aprovació.
- Cal disposar d'una sèrie de recursos locals (associacions, psicòlegs, contactes) per poder oferir als alumnes si és menester. ☼

PRINCIPALS FONTS PER SABER-NE MÉS:

COMISIÓN DE EDUCACIÓN DE COGAM (2006) *Homofòbia en el sistema educativo*.

INSTITUT CATALÀ D'ESTUDIS DE LA VIOLÈNCIA (2009) *Experiències: Bullying Homofòbic a Catalunya*. Revista d'Estudis de la Violència num. 8 [en línia] Disponible a: <http://www.icev.cat>

PLATERO, RAQUEL (2007). *Herramientas para combatir el bullying homofóbico*. Madrid: Ed. Talasa

PLATERO, RAQUEL (2007). *¡Maricón el último! Docentes que actuamos ante el acoso escolar en el instituto*. Revista d'Estudis de la Violència num. 3 [en línia] Disponible a: <http://www.icev.cat>

.....
Alexis Vallbona és tècnic en integració social i estudiant de magisteri a la UB.

JOVENTUT I COL·LECTIU LGBT EN DISCORDANÇA?

És del tot sabut que la intimidació, l'assetjament i la violència física a les escoles està a l'ordre del dia. La discriminació vers el jovent no considerat hegemònicament correcte (alumnat blanc, de classe mitjana, heterosexual, sense cap tipus de disminució física o psíquica i integrat en una família tradicional) fa que molts nens relacionats amb el col·lectiu LGBT pateixin en silenci *bullying* homofòbic.

A l'informe elaborat per l'**Institut Català d'Estudis de la Violència**, juntament amb el **Casal Lambda** i d'altres entitats, el 34% dels nens i joves homosexuals i bisexuals que pateixen insults i agressions dels seus companys per la seva orientació sexual no ho expliquen a ningú i el 20% que es decideix a fer-lo ho diu en primer lloc a un amic íntim i després als seus pares. L'estudi revela també que la major part de les agressions verbals i no verbals es produeix fora de les aules: al pati, passadissos, lavabos o mitjançant missatges de mòbil. **Maribel Ponferrada**, doctora en

antropologia, **Joan Merino**, antropòleg, i **Gerard Coll**, doctor en sociologia, ens parlen de la dificultat de ser jove i pertanyent al col·lectiu LGBT.

Hom es pregunta en primera instància si els educadors i professionals estan preparats per visibilitzar la llibertat sexual dels alumnes o si, pel contrari, es troben davant una situació de no respecte que no saben com afrontar. En un estudi recent que ha publicat l'**Observatori Català de la Joventut**, "Transitant per les fronteres del gènere", s'ha detectat que els professors no tenen

formació específica sobre com afrontar els casos d'assetjament homofòbic ni disposen de recursos que els assessorin sobre com actuar, segons afirma el sociòleg Gerard Coll. De totes formes, continua Coll, cal tenir en compte que la majoria d'agressions passen a espais on no hi ha figures d'autoritat [pati, vestuaris, messenger] i, per tant, el professorat només sol veure la punta de l'iceberg: no se'ls pot atribuir tota la responsabilitat. L'antropòloga Maribel Ponferrada afegeix que, dins les aules, les temàtiques relacionades amb el gènere es queden en la coeducació o

«És evident
que l'estigma i
la visió de no
pertinència que
transmeten les
humiliacions
dels iguals
afectaran molt
negativament
en la formació
social i
psicològica»
Maribel Ponferrada

Maribel Ponferrada és doctora en antropologia

les classes de diversitat sexual, orientades cap a la prevenció de malalties sexuals i l'anticoncepció, qüestió aquesta última que inclou, implícitament, l'heterosexualitat com a única opció sexual possible.

Però, què passa quan són el mateixos educadors els que pertanyen al col·lectiu LGBT? **James Sears**, en el seu estudi publicat fa 15 anys, "Educators, Homosexuality, and Homosexual Students: Are Personal Feelings Related to Professional Beliefs", ens explica com el 52% dels futurs mestres diuen que es sentirien molt incòmodes si haguessin de treballar amb un col·lega obertament homosexual, tal com informa l'antropòleg Joan Merino. Encara actualment molts educadors oculten la seva orientació sexual pel risc de veure prejudjada la seva vàlua professional o per por a l'estigma, afirma. De fet, Gerard Coll té clar que encara avui preval la idea de que gais i lesbianes són proclius a pervertir els menors. Però, en paraules de Maribel Ponferrada, davant aquesta simbiosi entre docents LGBT i estudiants homosexuals i bisexuals podríem pensar que aquest professorat és més sensible a aquests temes respecte al seu alumnat. En tot cas, el professorat LGBT no s'hauria de sentir abso-lutament responsable de la legitimació de la diversitat sexual a l'escola. Aquest és un camí en el que també s'haurien de sentir lliures i sense presió.

I és que no és fàcil solucionar els problemes d'un grup de menors que comencen a sentir-se diferents a l'edat de 5 a 7 anys, segons Joan Merino, i que als 13 anys noten les seves divergències en quant a orientació sexual amb joves del mateix sexe. Unes diferències que, pel sociòleg Gerard Coll, es fan paleses, en la majoria

Joan Merino aporta la seva visió com a antropòleg

«Es castiga un fet si és violent, però obviant totalment el component homofòbic de l'agressió»

Joan Merino

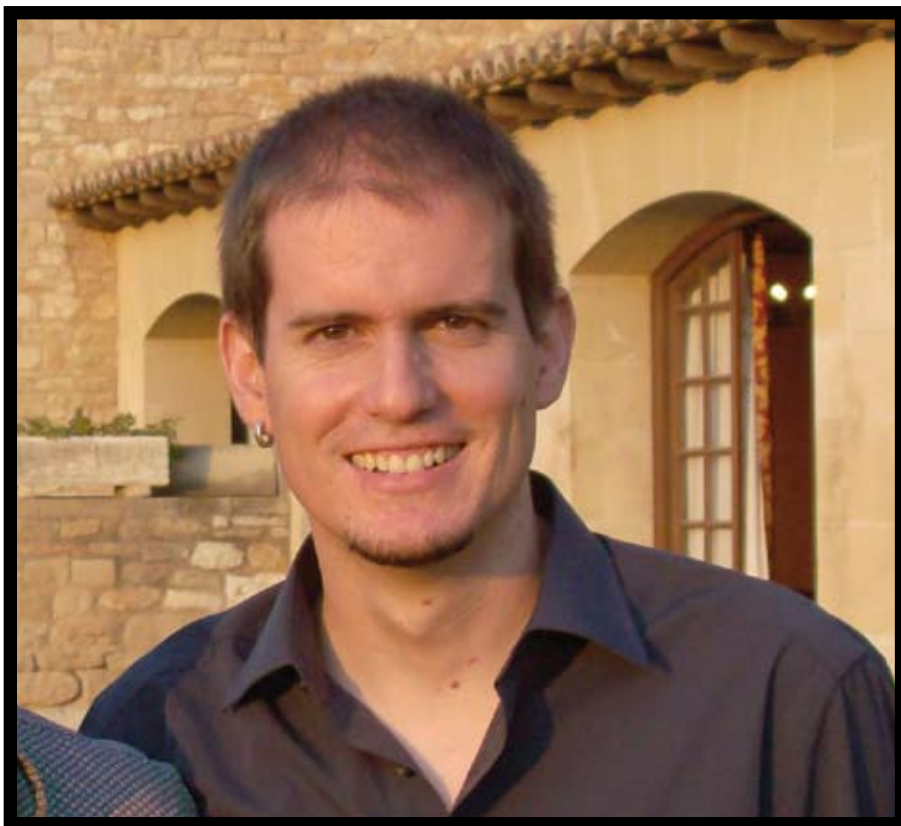
dels casos, a partir del xoc amb l'insult; és a dir, abans de conèixer i admetre el seu desig quant ja reben l'insult de "marica" o "bollera", de manera que aquell jove s'adona que socialment això esdevé un aspecte menyspreable, negatiu i estigmatitzant. La construcció social és un procés canviant i molt influït per les experiències que es viuen i els inputs que reben dels altres, del nostre entorn, completa Ponferrada amb aquesta afirmació la idea de Coll. Ens construïm en relació als altres, continua, i la sexualitat i la identitat de gènere també es veuen afectades per aquestes relacions amb els altres. És evident que l'estigma i la visió de no pertinença que transmeten les humiliacions dels iguals els afectaran molt negativament en la seva formació social i psicològica.

En aquest context el jove homosexual o bisexual no té capacitat de defensa davant els assetjadors que utilitzen les més diverses formes d'intimidació: des de l'insult i l'agressió física al subtil vocabulari o acudit homofòbic que, segons exemplifica Gerard Coll, tot i que són evidentment menys greus, contribueixen a reproduir l'estigma que reben els menors LGBT. Coll nega l'afirmació de que ser gai està de moda i, Ponferrada, en relació a aquest punt, opina que, malgrat hi ha escoles on els joves homosexuals són respectats i considerats, si s'analitzaven les xarxes de relacions socials, aquests joves apareixen en posicions socialment perifèriques, no plenament inclosos en els grups "populars".

Ara bé, el bullying homofòbic no sols s'enxeba amb els joves gais o bisexuals, sinó que té un altre punt de mira en les famílies compostes per pares i mares pertanyents al col·lectiu LGBT. Davant aquesta situació, el doctor Coll, entén que en els

«No hem de pensar que a partir de la ideologia dels pares es pot preveure totalment la reacció davant la sortida de l'armari dels seus fills»

Gerard Coll

Gerard Coll, doctor en sociologia

darrers anys el model de família hegemònic [format per un pare, una mare i fills] ha donat pas a una major diversitat de formes de convivència: llars homoparentals, però també monoparentals, encapçalades normalment per una dona sola, pares i mares separats, divorciats o rejuntats, fills adoptats... Molt contràriament, el sociòleg Joan Merino, creu que els joves que viuen en una llar composta per dos pares o dues mares creixen enfrontant-se a ser observats pel seu entorn.

De fet, continua Merino, aquests nens estan discriminats des d'abans de néixer; per exemple, si dues lesbianes volen rebre un tractament de reproducció assistida, els nadons nascuts de la fecundació poden ser inscrits al registre com a fills de la mare biològica i de la seva dona només des de l'any 2008. La doctora Ponferrada creu que des de l'escola es pot afrontar aquest problema explicant la gran diversitat familiar que hi ha arreu el món, inclosa la nostra societat, i presentant totes les opcions com legítimes i normals.

Una diversitat familiar d'on es treuen els valors i les normes en les primeres etapes de socialització de la infància, segons la doctora, que afirma que el paper de la família [i no només dels progenitors directes, sinó de tots aquells que estan relacionats amb les criatures] és clau pel respecte a la diversitat de tot tipus. Ara bé, a la joventut també s'aprèn de les pròpies pràctiques i discursos [allò que diem, allò que comentem o fem] i que sovint son contradictòries amb el que formalment les famílies volen ensenyar. No oblidem també, conclou Ponferrada sobre el tema, que actualment la família no és l'únic agent socialitzador, ja que tenen una gran importància tant la mateixa escola, com a espai d'interacció amb adults i amb altres joves, com el grup d'iguals, Internet i els mitjans de comunicació. Per Ponfer-

rada la responsabilitat és de tots. Aquesta idea és reafirmada per Gerard Coll al insistir en què els fills no són un reflex de les actituds dels pares. Coll creu que no hem de pensar que a partir de la ideologia dels pares es pot preveure totalment la reacció davant la sortida de l'armari dels seus fills. El sociòleg, com l'antropòloga, també aposta per la dualitat família/escola i sap que no s'ha de demanar que el sistema educatiu acabi amb l'homofòbia perquè la família té un pes fonamental.

Quan al càstig a les agressions verbals i no verbals característiques del *bullying* homofòbic, la Generalitat de Catalunya intenta prevenir les situacions greus mitjançant programes de convivència i de mediació a les escoles, així com la formació en habilitats socials amb els joves a primària i secundària, segons comenta Maribel Ponferrada. El respecte a la diversitat, però, per l'antropòloga, comença abans de la intervenció de les autoritats amb la legitimació per part de l'escola de tot allò que és diferent a l'hegemonia cultural [l'alumnat blanc, de classe mitjana, heterosexual, i sense cap tipus de disminució física o psíquica]. No obstant això, Joan Merino afirma que a les institucions els preocupa el *bullying* a les escoles, però per elles no existeix el *bullying* homofòbic: es castiga un fet si és violent, però obviat totalment el component homofòbic de l'agressió. Una obvietat inadmissible per Gerard Coll, qui no entén les agressions homofòbiques com a episodis puntuals que porten a terme persones inherentment agressives o amb algun trastorn mental. Aquest tipus d'agressions, denuncia el doctor en sociologia, són fruit del procés de reproducció del gènere normatiu. Els nois, per exemple, reafirmen la seva masculinitat en oposició a la feminitat i al "maricón", que és considerat com a un home feminitzat. Per tant, continua Coll, els insults i les agressions homofòbiques són formes quotidianes de construir els ideals de masculinitat i feminitat: no es tracta de castigar les agressions, sinó d'abordar-les en el marc de la lluita contra el sexisme.

Sembla ser que, tot i l'aparent acceptació, els trets "jove" i "pertanyent al col·lectiu LGBT" no concorden en total harmonia dins les aules. ❁

«Els insults i les agressions homofòbiques són formes quotidianes de construir els ideals de masculinitat i feminitat: no es tracta de castigar les agressions, sinó d'abordar-les en el marc de la lluita contra el sexisme»

Gerard Coll

JOSEP ESCARTÍN

la veu LGBT dels Síndics

“Em dic Josep Escartin i Laurito i vaig néixer a Sabadell, on he desenvolupat gran part de la meva vocació al servei de la ciutadania”.

D'aquesta manera es presenta i defineix Josep Escartin en el seu blog (<http://josepescartin.blogspot.com>). Com a president del Síndic de Greuges de Sabadell i dels Síndics locals de Catalunya, institucions representants dels ajuntaments al servei dels veïns per reconèixer els seus drets i llibertats, Escartin ha deixant darrere entitats com Actuem!, PlecinPres o Les Panteres Grogues per tal de prendre nous camins en la defensa del drets del col·lectiu LGBT.

L'any 2006 vas prendre possessió del càrrec de Síndic de Greuges de Sabadell. Com s'arriba a ser Síndic i, posteriorment, també president del Fòrum de Síndics i Síndics locals de Catalunya?

El Síndic el tria el Ple de l'Ajuntament. Tots els grups polítics presenten candidats, dins d'un procés privat, i d'aquestes reunions en surt un. Després, en un acte solemne al Ple, prens possessió. Jo no sabia que era candidat. Em va cridar l'alcalde i em va dir que, per unanimitat, els grups polítics m'havien proposat. Vaig acceptar. És un privilegi treballar per les persones des d'un lloc així. Pel que fa als Síndics locals de Catalunya, jo era el vicepresident i, des el febrer passat, em van escollir president.

El fet d'acceptar ser Síndic de Greuges i president Fòrum dels Síndics locals de Catalunya t'ha comportat deixar altres càrrecs importants en entitats. Ha merescut la pena?

Un cop ets dins del Síndic, no pots ser president de cap entitat ni pertànyer a cap partit polític. Actuem! i PrescinPres són una entitat i una empresa pensada per la lluita contra la sida. En vaig ser fundador i president durant 13 anys.

No sóc gens partidari d'estar molt de temps en primera línia. No estic segur que sigui bo. Ja tocava el canvi. No puc dir que no em va saber greu, però hem de saber deixar pas perquè les entitats continuïn creixent. De les Panteres Grogues n'era el vicepresident. També em va doldre; allà hi tinc grans amics. Tots plegats hem fet grans coses: els Eurogames, per exemple. Hem de deixar pas i obrir-nos noves fites.

Què comporta pel grup LGBT la teva arribada a la institució?

Crec que la visibilitat és bona. Que gent del col·lectiu LGBT, amb càrrecs, diguin *jo sóc gai* és bo. Penso que gairebé tenim el deure de ser visibles, perquè falten referents

d'homes i dones del col·lectiu en llocs de responsabilitat, com també en altres àmbits, per exemple el de l'esport. Jo no trauria a ningú de l'armari, ha de ser un acte voluntari, però crec que qualsevol forma d'autorenúncia no és bona. La resta de la societat ha de veure que viure plenament la seva sexualitat és la cosa més corrent. Tot i això, m'agradaria que es prengué consciència de que hem avançat molt en el reconeixement dels nostres drets. Són drets que ens toquen i punt. Ara hem de seguir atents, perquè ni de bon tros ho tenim tot reconegut. Em ve al cap en aquests moments el tema de l'adopció. Algú ha de treballar fort perquè, qui ho vulgui, pugui fer adopcions internacionals. No n'hi ha prou amb aprovar una llei. Cal assegurar que la gent la pugui fer servir. El col·lectiu LGBT ha d'adaptar el missatge a la nova realitat. Molts ja ho han fet. Només així avançarem.

De quina manera poden els ciutadans i ciutadanes de Sabadell, i més concretament els veïns que pertanyen al col·lectiu LGBT, defensar els seus drets i llibertats a partir del Síndic?

Des del Síndic tenim un programa d'educació en valors que arriba a molts instituts de la ciutat en els quals també parlem del tema LGBT. Encara sentim en aquestes xerrades coses com *a mi que siguin com vulguin, però que es morregin a casa o home! o jo amb un culandrón no m'hi dutxo*. Un 41% dels enquestats [enquestes anònimes que es fan al acabar la xerrada] creu que en el seu entorn no es respecten els drets de la gent LGBT. És greu. Aquest programa és un protocol valent i efectiu que no es perd en un entramat de camins. Malauradament, però, a les iniciatives que no surten de Barcelona no se'ls dona massa importància.

Quines són les actuacions directes del Síndic de Greuges de Sabadell vers les víctimes d'agressions i assetjaments homofòbics?

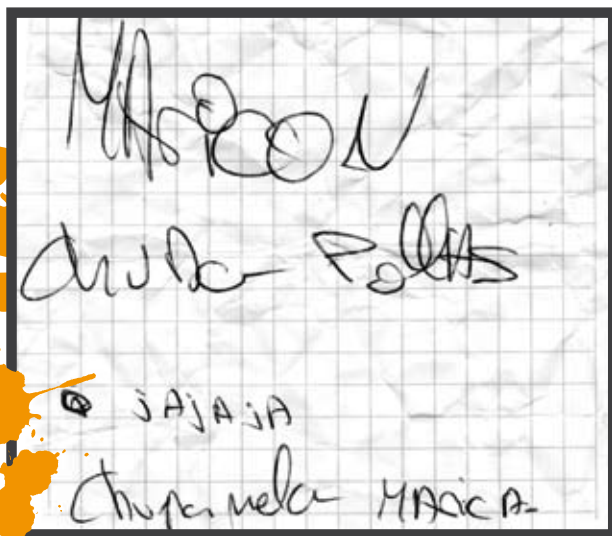
«El col·lectiu LGBT ha d'adaptar el missatge a la nova realitat. Només així avançarem»

Aquests temes es traslladen a la Comissió de la Convivència i allà s'aplica el protocol. Ara mateix, per exemple, tenim un cas entre nois de 16 i 17 anys on ja s'aconseguit que assetjat i assetjadors s'asseguin junts. Una experiència molt interessant. Estan fent una bona feina.

Estem en plena tardor. Els nens acaben de tornar a l'escola. Al conjunt de Síndics de Catalunya arribaran queixes sobre les agressions i assetjaments homofòbics. Està el consorci de Sabadell preparat per oferir una bona educació, basada en el respecte vers els nens, famílies i docents relacionades amb el col·lectiu LGBT?

El Síndic local té competències en les actuacions del municipi. Ara bé, els plans d'estudis no depenen dels ajuntaments. Tot i això, crec que cal incidir molt en l'educació de valors i en explicar els drets de les minories; el respecte vers els altres. Ens hi juguem molt. La veritat és que tinc la impressió de que els models de famílies s'expliquen poc i el tema LGBT passa una mica per alt. *

Tinta sobre paper

Instal·lats en un segle XXI que porta aires renovadors d'igualtat i llibertat, sembla que tots plegats hem tancat dins el bagul dels records aquell patiment de la infantesa i la joventut. Darrere nostre creixen generacions de nens i nenes homosexuals, la vida diària dels quals, tot i viure en aquest nou segle de modernitat, no és tan diferent d'aquella de fa unes dècades. L'homosexualitat en l'àmbit escolar acostuma a ser ignorada pel sistema educatiu i maltractada per molts alumnes. Segurament és difícil trobar un sector social que continuï ostentant la bandera de l'homofòbia amb tanta impunitat com la infantil i, especialment, l'adolescent.

Qualsevol professor pot donar fe que molts joves utilitzen la difusa i rànica idea de l'homosexualitat com a arma grollera contra companys i docents. Com a exemple, mireu-vos la nota manuscrita, un anònim deixat en el calaix d'un alumne de 12 anys d'un centre proper a Barcelona: "Maricón chupa pollas jajaja chupame la marica" (cito textualment). Potser només és tinta sobre paper, però les paraules fereixen.

De la mateixa manera que les matemàtiques o l'anglès, el respecte és quelcom que s'aprèn però, a diferència d'aquestes matèries, les eines que un professor té al seu abast per ensenyar els joves a ser tolerants són limitades i, sovint, depenen de l'esforç unilateral que el docent estigui disposat a realitzar. Per a molts educadors heterossexuals, l'homosexualitat dels seus alumnes és un assumpte molest. Els conflictes de menyspreu i discriminació que se'n deriven resulten incòmodes i sovint s'opta per l'opció més fàcil: no enfrontar la realitat de cara, disculpant-ho perquè són "coses de nens".

Durant els darrers anys alguns grups integrats per mestres i professors gais i lesbianes han treballat en l'elaboració de materials que possibilitin tractar la realitat homosexual a les aules, han organitzat xerrades informatives per a alumnes i professors, i han dut a terme una important tasca de sensibilització sobre la diversitat d'orientació sexual en l'àmbit educatiu, entre d'altres, la Comissió d'Educació del Casal Lambda. Però aquesta tasca no serà efectiva si el Govern i els centres

educatius no volen implementar-la. En quants Plans d'Acció Tutorial (PAT) o projectes educatius de centre (PEC) s'especifiquen línies d'acció concretes que garanteixin la igualtat entre persones heterossexuals i homosexuals? M'arriscaria a assegurar que els podem comptar amb els dits d'una sola mà. En quants llibres de la matèria d'educació per la ciutadania es treballa el respecte cap a l'orientació sexual? En molt pocs. I, una de les raons de la polèmica sobre aquesta assignatura és, precisament, el tema de l'homosexualitat.

La LEC, Llei d'Educació de Catalunya, té com a principis rectors del sistema educatiu "La transmissió i la consolidació dels valors propis d'una societat democràtica: la llibertat personal, la responsabilitat, la solidaritat, el respecte i la igualtat." (Article 2, Apartat 1, b). És un plantejament molt interessant, però massa abstracte. Ara cal que la societat concreti aquests principis de respecte i convivència en alguna cosa més que tinta sobre paper. *

Michael Jackson

Després de la mort de Michael Jackson, un seguit de notícies han aparegut a la premsa al voltant de la seva vida. Un dels fets més sorprenents que s'han fet públics el podem trobar a l'obra biogràfica *Unmasked: The Final Years of Michael Jackson* publicat pel periodista nord-americà **Ian Halperin**. Aquesta obra estava prevista que fos editada en el moment en què el cantant americà comencés la seva gira mundial després d'anys allunyat de l'escenari per diverses acusacions de pederàstia. El llibre s'havia de titular "Michael Jackson: Return from Exile" i estava ja a impremta, però la defunció de Jackson va canviar l'enfocament de l'obra.

Alguns dels aspectes que assenyalava l'obra apunten cap a la condició homosexual del cantant, de la qual s'afirma que el mateix Jackson va intentar amagar durant la seva vida fent firmar contractes de silenci. Fins i tot en el llibre s'apunta que en aquestes relacions el cantant es vestia de dona. Com algunes fonts indiquen, tota aquesta informació no podia sortir a la llum fins la mort de l'artista, i és per aquest motiu que finalment ha aparegut. En l'obra també es donen un seguit d'explicacions al voltant de les seves denúncies per pederàstia i s'assegura que podien ser falses i fruit d'un xantatge. D'altra banda, també s'afirma que cap dels tres fills que va tenir són biològicament seus.

Aquesta no és la primera vegada que algun llibre o biografia explicita l'homosexualitat d'un personatge rellevant. Un dels actors més reconeguts a la història de Hollywood, **Rock Hudson**, n'és un exemple. Va ser l'avantguarda durant molts anys del galant i mascle americà que triomfava amb les dones. La seva biografia no va ser l'instrument per fer pública la seva condició, ja que ho havia fet anteriorment, abans de morir a causa d'un càncer provocat pel virus de la SIDA. En el marc de Hollywood, altres biografies han evidenciat o hipotetitzat al voltant de l'homosexualitat de certs actors, actrius o cantants. És el cas d'una biografia no autoritzada de **Tom Cruise**, o de la publicació pòstuma del llibre *Brando Unzipped* en la qual es donaven a conèixer algunes relacions que el reconegut **Marlon Brando** havia mantingut amb actors com **Burt Lancaster**, **Laurence Olivier** o **James Dean**. En la vessant

femenina, darrerament una publicació ha donat a conèixer suposades relacions homosexuals que **Angelina Jolie** i **Madonna** havien mantingut amb la model japonesa **Jenny Shimizu**.

Per acabar no voldríem obviar en el present article algun exemple en l'àmbit de l'esport, el qual posseeix gran ressò mediàtic. Tot i ser un context amb un llarg bagatge d'homofòbia, alguns referents positius s'estan donant a conèixer. Així, en els últims anys ha aparegut la biografia de l'ex-jugador de la lliga nord-americana de bàsquet (NBA) **John Amaechi** dels **UTAH Jazz**. Com comenta el mateix jugador, continua havent-hi, però, molta resistència per acceptar la diversitat sexual en l'esport. *

PASES

**INCREÍBLES PRECIOS ANTI-CRISIS!!!
INCREDIBLE ANTI CRISIS PRICES!!!**

**LAS MEJORES SAUNAS DEL AMBIENTE
SAUNA'S WITH AN OPEN ATMOSPHERE**

SAUNA CONDAL	BARCELONA	ESPOLSASACS, 1	TEL. 93 317 68 17
SAUNA CORINTO	BARCELONA	PELAYO, 62	TEL. 93 318 64 22
SAUNA CASANOVA	BARCELONA	CASANOVA, 57	TEL. 93 323 78 60
SAUNA THERMAS	BARCELONA	DIPUTACIÓN, 46	TEL. 93 325 93 46
SAUNA BARCELONA	BARCELONA	TUSET, 1	TEL. 93 200 77 16

masaje realizado por profesionales diplomados / done by qualified professionals
ambisai y bronzitate a gusto / tan yourself at ease

OPEN 24 HOURS
CASANOVA
THERMAS
CONDAL

WWW.PASES.COM

CLIMENT D'ALEXANDRIA, EL PEDAGOG

L'alliberament LGBT pot aprendre molt de la història de l'alliberament de l'esclavatge, encara vigent avui en dia de diferents maneres. Un exemple: Climent d'Alexandria (150-215 D.C.) defensava els esclaus dels amos cobdiciosos a la seva obra *El pedagog*

CLIMENT I L'ALEXANDRIA DEL 180 D.C.

Si Roma era la capital de l'Imperi, Alexandria n'era el centre econòmic i comercial, la ciutat més important de la Mediterrània, a més de ser el centre intel·lectual més efervescent de l'antigor. Alexandria era una fundació hel·lenística recent, superpoblada metròpoli d'un milió d'habitants, cap al 180 D.C. La comunitat cristiana provenia en part de grups jueus molt delmats després de les rebel·lions del 115 i del 132-135 D.C.

A causa de les dues grans biblioteques (floreints encara, malgrat l'incendi de l'any 48 A.C. del *Serapeion* i el *Museion*) la ciutat era la metròpoli cultural clàssica. Amb quina força alguns cercles d'aquesta ciutat s'havien impregnat de l'educació i de la cultura gregues, ho mostren les seves escoles, així com el *Didaskaleion* (escola) dels cristians.

De l'escola d'Alexandria sorgiren tot un seguici d'escriptors i mestres que feren possible el desplegament del jove pensament cristià. Nascut vers mitjan segle II, Climent d'Alexandria (150-215 D.C.) és una de les figures més emblemàtiques d'Alexandria. Apareix com el primer erudit grec cristià. Apologista, moralista, teòleg, d'ell s'ha dit que era el més grec dels Pares de l'Església. Abans de la seva conversió en edat adulta, àvid de coneixements, emprèn nombrosos viatges i viu totes les experiències culturals i religioses del paganisme antic. El llegat que troba Climent cap el 180 D.C., quan arriba a Alexandria, després d'haver recorregut la Itàlia meridional, Síria i Palestina, és immens: una biblioteca incomparable, un museu que era la veritable universitat de l'hel·lenisme, la traducció grega realitzada entre els segles III i I A.C., de la Bíblia hebrea (dels Setanta). Obrí una *Didaskaleion* on ensenyà del 180 al 202 D.C. (1)

LA FIGURA DEL PEDAGOG: UN ESCLAU ESPECIAL

El pedagog és el més acabat dels escrits de Climent i està distribuït en tres llibres. El *paidagógos* designava en l'antiguitat al servidor, normalment un esclau. La figura del pe-

dagog a Grècia respon a la de tutor, preceptor. Estava encarregat de “conduir al nen” a l’escola. Es tractava d’ajudar el jove amo a portar la seva petita maleta, la llanterna per il·luminar-li el camí o, fins i tot, portar el nen mateix. Però, sobretot, protegir-lo contra els perills del carrer, tant físics com, especialment, morals. El “pedagog” fàcilment va passar de ser un mer acompanyant, a convertir-se en formador del caràcter i de la moralitat. El pedagog complementava la tasca de pares i mestres. Tanmateix l’ofici, el servei tècnic d’instructor o mestre, remunerat econòmicament, mai fou considerat pròpiament com educació, ni va ser ben vist. Era considerat un ofici humil i menyspreat, precisament per ser ofici en el sentit comercial del terme, o sigui retribuït.

CLIMENT DEFENSA ELS ESCLAUS AL TERCER LLIBRE D’EL PEDAGOG

El Pedagog de Climent d’Alexandria és l’obra on s’hi veu més clarament reflectida la situació de l’esclavatge de l’època, exhorta a reduir-ne el nombre i defensa la millora de les seves condicions. Posa de manifest la compassió cristiana envers els esclaus i la humanitat de Climent: “Ni tampoc l’home amb salut ha de tractar els esclaus com si fossin bèsties de càrrega. Perquè, així com a ells se’ls mana que se sotmetin respectuosament als seus amos, no sols als bons i afables, sinó també als de geni aspre, així l’equitat, la magnanimitat i la humanitat han de ser practicades pels amos”. Climent exhorta no tant el tenir esclaus sinó sobretot el reduir el nombre de possessions d’esclaus, una possessió més i ataca el que l’esclau està manifestant del seu amo (la seva goluderia, luxúria o cobdícia): “Moltes són les classes de servidors. Uns treballen per a la goluderia dels seus amos (...); altres guarden la plata, renten les copes, disposen el necessari per al banquetes; altres cuiden els animals de tir; i una munió d’abocadors s’ensinistra cap a ells i una banda de nois formosos, com cadells, dels quals en xuclen la bellesa(...) Jo compadeixo els nois dels mercaders d’esclaus adornats per patir la deshonra; però aquells infeliços nois no es deshonren a si mateixos, sinó que estan obligats a embellir-se en ares de la cobdícia” (2).

ELS PARES DE L’ESGLÉSIA EREN ESCLAUS DE L’ESCLAVATGE

L’esclavatge formava part de l’estructura social de l’antiguitat, fins el punt que alguns pares l’admetien com una necessitat econòmica, segons el *Diccionari patristic* i de l’antiguitat cristiana (3). Tanmateix, l’església farà evolucionar aquesta institució. Va acollir en les seves files l’esclau pel mateix títol i amb les mateixes prerrogatives que l’home lliure. L’esclau participa de l’assemblea, rep els mateixos sagraments, accedeix als mateixos càrrecs, fins i tot a l’episcopat. El seu matrimoni no és considerat com un contubernium, sinó com un veritable coniuigium, sagrat i indissoluble. Com diu Adalbert G. Hamman a *La vida quotidiana dels primers cristians* (4), a una casa de nivell benestant, servidors i esclaus són integrats normalment en la família i participen de la vida religiosa de la llar i els acullen en la seva tomba familiar. Si l’esclau és màrtir, queda inscrit en els díptics juntament amb els noms més il·lustres. El papa Calixte, exesclau, va

«Jo compadeixo
els nois dels
mercaders d’esclaus
adornats per patir la
deshonra; però aquells
infeliços nois no es
deshonren a si mateixos,
sinó que estan obligats
a embellir-se en ares
de la cobdícia»

autoritzar contra la llei romana el matrimoni de matrones nobles amb lliberts. I, fins i tot, amb esclaus. Serà a partir del segle IV que es fa sentir cada vegada més la pressió jurídica i canònica per a la defensa i l’alliberament dels esclaus.

En conclusió, es pot afirmar que els pares són encara massa tributaris de l’estructura antiga per condemnar l’esclavatge. L’església reconeix els drets de propietat de l’amo: clergues i institucions religioses posseeixen esclaus. Alguns escriptors cristians recomanen el respecte fraternal mutu entre amos i esclaus. Climent d’Alexandria en serà un de destacat, un revolucionari de les relacions humanes del seu temps. ✱

DOCUMENTACIÓ:

- (1) PIFARRÉ I CLAPÉS, Cebrià M. *Literatura cristiana antiga*, Publicacions de l’Abadia de Montserrat, Barcelona, 2008.
- (2) CLEMENTE DE ALEJANDRÍA, *El pedagogo*, Biblioteca Clásica Gredos, Editorial Gredos, Madrid, 1988 (pp.279 i ss.).
- (3) INSTITUTUM PATRISTICUM AUGUSTINIANUM ROMA, *Diccionario patristico y de la antigüedad cristiana*, Vol. I, Ediciones Sígueme, Salamanca, 1991.
- (4) HAMMAN, Adalbert G., *La vida cotidiana de los primeros cristianos*, Ediciones Palabra, Madrid, 2006.

LITERATURA CATALANA I HOMOSEXUALITAT

El 21 de juliol de 1990 es va publicar, al Diari de Barcelona, un article escrit pel poeta **Jaume Creus** titulat: *Quanta, quanta poesia gai!*. En referència a la publicació d'una antologia de poesia homoeròtica de tots els temps (escrita per o sobre homosexuals, homes i dones), se'ns descobria que en aquesta no hi havia cap representant en llengua catalana. L'antologia l'editava Penguin en una col·lecció econòmica i popular i incloïa versos homoeròtics de més de 170 autors de llengües, cultures i moments històrics diversos. La primera meitat del llibre es centrava en poetes greco-llatins, però també recollia alguns versos anònims medievals, un parell d'autors àrabs i fins i tot algun poema de **Shakespeare** i de **Marlowe**. La segona meitat, com era obvi (per les circumstàncies socials i ideològiques cada cop més favorables), se centrava en l'època contemporània. La majoria d'autors eren en llengua anglesa, però també en francès (**Cocteau**, **Genet**), en italià (**Pasolini**) i en castellà (**García Lorca**, **Cernuda**). En Jaume Creus lamentava l'absència de **Sandro Penna**, **Jaime Gil de Biedma** o **Juan Gil-Abert**; el recull es regia, doncs, per una selecció de "grans noms" de la literatura amb una clara preeminència anglosaxona. El més destacable de l'article, no obstant, no era la manca de representació catalana (l'extraordinari seria que hi hagués estat), sinó que aquesta antologia de Penguin incitava a una reflexió sobre el fet gai literari català i la seva manca de ressò.

Existia (o existeix) el fet gai literari català? O és que existeix i no se'n parla? Està condemnat a ser un objecte de consum minoritari? I el que considerem l'interrogant més punyent: com és que aquest article de fa gairebé 20 anys encara sona actual?

Potser el costum o la comoditat (repetir allò ja après en segons quines circumstàncies o, senzillament, no fer res) han contribuït a generar un buit en la nostra memòria cultural més contemporània, i en uns temps en què es reivindica amb justícia recuperar parts oblidades i doloroses de la història de Catalunya i d'Espanya, caldria revisar per afany de divulgació i de normalització la producció literària gai catalana.

En un país sense estat i amb una marcada personalitat cultural i un idioma propi com és el nostre, que ha hagut de suportar guerres i dictadures, l'escriptor/a va esdevenir un/a militant, un resistent armat amb els mots d'una llengua amenaçada. Escriure en català era afirmar l'existència d'una realitat nacional, combatre el franquisme, una voluntat d'ésser. Alhora, l'escriptor/a, petit o gran símbol d'acord amb la transcendència de la seva obra, semblava perdre cos com a individu, com a persona amb el seu tarannà

particular i la seva problemàtica, a tall de singular sacrifici per convertir-se exclusivament en algú lliurat a la causa de la terra. L'escriptor/a no tenia vida privada, només sentiment nacional, prou per nodrir-li la inspiració. I aquest estereotip ha estat explotat i sostingut per un nacionalisme conservador sempre temptat d'arraconar aquells que pregonen vies per al catalanisme diferents dels seus dogmes.

No és la nostra intenció furgar en la intimitat de ningú, viu o traspasat, perquè no duu enlloc i no té cap interès, ni ser exhaustius, per òbvies raons d'espai. Però sí que volem deixar constància de la presència del fet gai en una literatura que, de vegades, s'ha mostrat allunyada de determinades inquietuds humanes, subordinada a la política o als fantasmes de velles repressions. No per haver exposat l'afectivitat gai, els autors i autores catalans, homosexuals o heterossexuals, han de patir una minva en el seu prestigi o en el seu record. *

William Shakespeare
també va escriure poemes homoeròtics

Principum

amicitias!

EL DIA A DIA SOTA EL FRANQUISME

Malgrat la intenció i esforços del franquisme, l'homosexualitat, òbviament, no va desaparèixer durant els gairebé 40 anys de dictadura i el resultat de la repressió no sempre va ser el silenci (tot i que fou la tònica general). La dictadura franquista fou un període massa extens i complex com per reduir-lo només a repressió i càstig, tot i que això marcà qualsevol homosexual del moment. La vida quotidiana sota el franquisme fou més diversa i canviant.

La constitució del franquisme a partir de 1939 va liquidar d'arrel la incipient comunitat homosexual que s'havia anat conformant en certs cercles artístics i intel·lectuals durant la república. Molts homosexuals van simpatitzar, durant el conflicte bèl·lic, amb les opcions republicanes i d'esqueres, circumstància que no podia més que incrementar l'odi i rebuig del nacional-catolicisme envers l'homosexualitat. Les opcions, doncs, per als gais que havien sobreviscut a la mort i a la presó després de l'onada de represàlies de la immediata postguerra, van quedar reduïdes a dues: l'exili a l'estranger i l'exili interior.

García Lorca fou assassinat per les forces nacionals en començar la guerra. Personalitats com **Luis Cernuda** o **Emilio Prados** no tornarien mai a Espanya després de la guerra. Altres tornarien passada la dura postguerra, com **Juan Gil-Albert**, claudicant davant les restrictives condicions del règim. **Miguel de Molina** tractà de sobreviure a l'Espanya franquista, però les dificultats esdevingueren tan enormes que no trobà certa felicitat fins que no s'instal·là a l'Argentina.

Malgrat aquests casos, la majoria de la població homosexual hagué d'optar per un altre tipus d'exili: l'exili interior. El silenci es va convertir en un imperatiu de vida per al gai. El règim no castigava tant les relacions homosexuals (que també) com llur visibilitat: la moralitat no s'havia de practicar, sinó de mostrar. Aquesta doble moral era molt habitual entre les classes acomodades i entre les institucions de poder. Amb discreció i bones coartades (matrimoni, fills), es podia arribar a gaudir de la sexualitat. Mentre no impliquessin vincles estables o socials i es respectés la invisibilitat, les relacions homosexuals eren relativament tolerades. Però això s'havia de compaginar amb un discurs públic basat en l'homofòbia més crua, agressiva i infranquejable: no hi havia lloc per a la compassió catòlica, només es podia expressar repugnància i injúria. L'insult era pràcticament un deure de tot aquell que es volgués considerar home. La violència homòfoba era tan potent i tan estesa que els propis homosexuals arribaven a interioritzar-la plenament. El descobriment de la pròpia homosexualitat solia generar un conflicte intern traumàtic i dolorós marcat per la soledat i la culpa, que es podia arrossegar tota la vida. Aquest rebuig interioritzat cap a ells mateixos i cap a l'homosexualitat feia que resultés

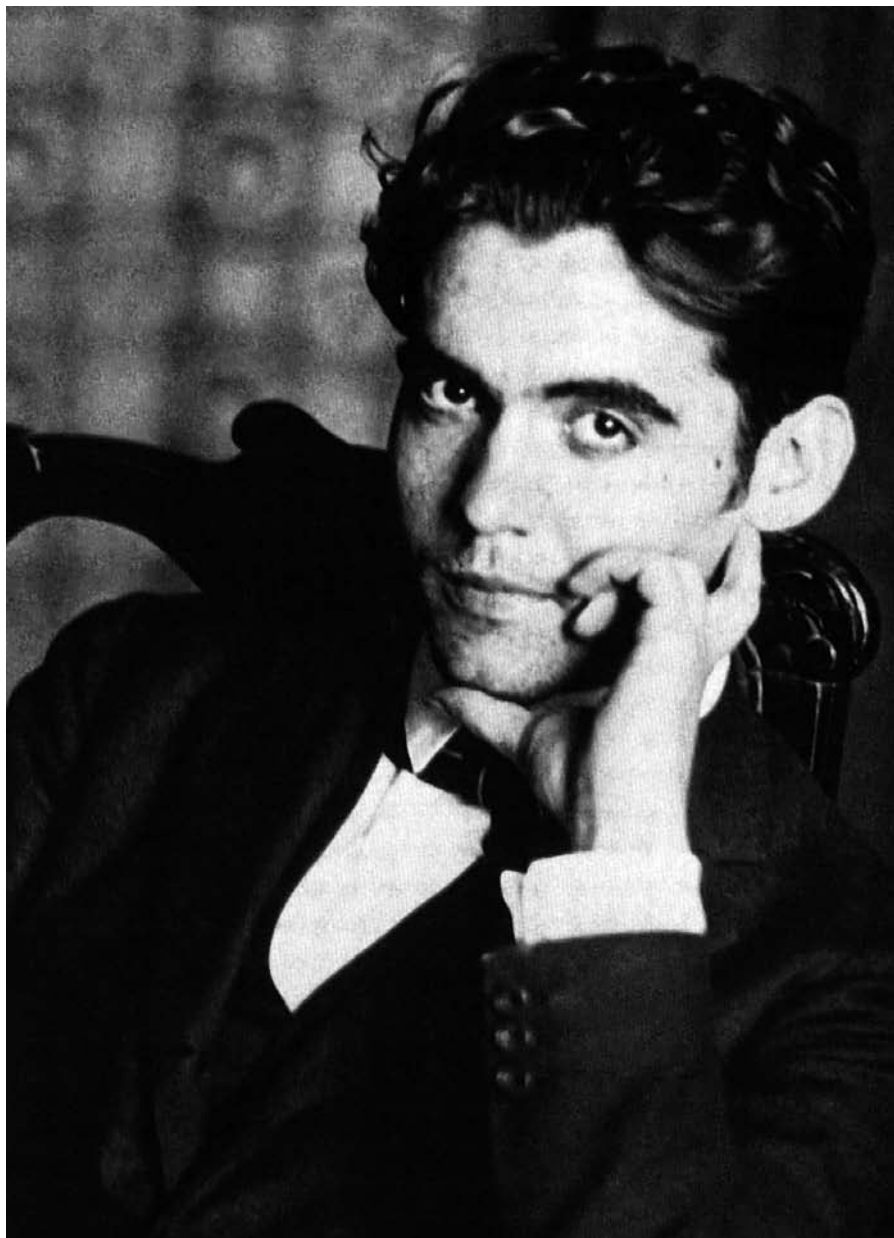
«Descobrir la pròpia homosexualitat solia generar un conflicte intern traumàtic i dolorós marcat per la soledat i la culpa»

complicat establir llaços de solidaritat amb persones d'igual orientació; per això, la confecció d'una subcultura gai fou molt lenta i tardana.

CAMP I CIUTAT

No hem d'oblidar que Espanya era un país en què el món rural comptava amb una presència demogràfica, econòmica i social decisiva. Tradicionalment, als pobles sempre havia existit la figura popular de “la boja”, també durant el franquisme. Aquests gais efeminats i els transsexuals que vivien en petites localitats no van haver de sortir de l'armari, ja que mai no havien arribat a estar-hi dins. El “mariquita” del poble era el receptor dels estereotips homòfobs que el franquisme havia enfortit, però alhora la seva evident visibilitat li permetia gaudir d'una certa tolerància (sempre com a diferent i anormal, mai com a conciudadà igual).

L'homofòbia del medi rural i de les ciutats de províncies va fer que molts homosexuals emigressin a les grans ciutats a la recerca d'una vida personal més digna. Barcelona i Madrid eren paradisos de llibertat idealitzats pels homosexuals, però també València era una ciutat molt liberal. L'anonimat que proporcionava

Federico García Lorca, un dels primers homosexuals represaliats pel franquisme

la vida urbana feia molt més fàcil establir xarxes de sociabilitat clandestines i tenir un major i més ràpid accés al sexe, tot i que també s'exercia un major control policial. Lligar pel carrer i en espais concrets (generalment, apartats o a hores intempestives) era una conducta molt freqüent entre els homosexuals urbans. A més del carrer, eren habituals zones d'encontres sexuals les estacions, els urinaris públics, els parcs i, fora de les ciutats, les platges i el camp. A Madrid, per exemple, es lligava al carrer **Preciados** i la **Gran Vía de José Antonio**, així com en el primer vagó de la línia 2 de metro. A Barcelona, a les **Rambles**, a la **plaça Reial**, als carrers estrets del **Gòtic** (Escudellers, Còdols...) i al trencaones de la platja de la **Barceloneta**. A València, pel barri del **Carme** i la zona de les **Torres de Quart**. També mítics, i fins i tot descarats, eren els cinemes, autèntics universos del sexe amb codis i regles propis al marge de tot i en la més absoluta obscuritat. A Madrid, el cinema Carretas va esdevenir cèlebre: l'anomenaven La Catedral i es va convertir simbòlicament en el quarto fosc del franquisme. Va arribar a ser el cinema espanyol amb major quota d'espectadors. ☼

MALLORCA

Una de les cinc meravelles balears

Mallorca no és només sinònim de sol, platges, nits i diversió. La més gran de les illes balears ofereix als viatgers la seva cultura i comerç, a més d'una gastronomia pròpia de la mediterrània.

Mallorca és tot allò que es veu i tot allò secret, amagat: cales i coves que fan de l'illa un paradís exòtic en l'Estat espanyol.

Mallorca contempla un mosaic immillorable de platges: des de platges de sorra fina i aigua cristal·lina fins a inescrutables cales on només es possible arribar per mitjà de llanxes o d'impossibles senderes. Les platges i cales de sorra són les més nombroses en aquesta illa de l'arxipèlag balear. Exemples del seu tarannà paradisiàc són **Platja s'es Dolç** a **Alcúdia** o **Cala Anguila** a **Manacor**. A les platges de sorra hem de sumar les platges de grava, com **El Caló de Pollença**, les platges de roques, com el **Port de Sóller**, i les platges de còdols, com **Caló des Grells** a la mateixa Palma, que completen un paisatge completament mediterrani. Però no podem marxar de l'illa sense visitar el **Port de Porto Cristo**, d'uns anys enrere conegut com **Port de Manacor**, on la serenitat, però, contundència del mar és un espectacle inigualable.

Vista nocturna de la catedral de Mallorca

A banda de les platges i cales, tant característiques de l'illa, Mallorca ens ofereix un ampli ventall d'edificis religiosos i reials. La visió de la imatge de la catedral reflectida sobre l'aigua al peus de les muralles renaixentistes de Palma crea un magnetisme immediat. Construïda per orde del rei Alfons II d'Aragó, la **catedral** pertany a l'art gòtic català del segle XIV i destaca en ella l'ornamentada **capella de les Ànimes** del s. XVII. Per la seva part, el **Castell de Bellver**, l'únic castell gòtic de planta circular a l'Estat espanyol, és un dels edificis emblemàtics de l'illa a l'estar situat sobre un turó a les afores de la ciutat de Palma.

Del centre de la ciutat ens traslladem a **Valldemosa** per tal de visitar la seva

cartoixa, originària del palau construït pel rei Jaume II a principis del segle XIV. La **Cartoixa** ha sigut hostatge d'il·lustres personatges com Frederic Chopin i George Sand; de fet, es poden recórrer algunes de les cel·les que la parella va ocupar a l'hivern del 1937 al 1938. A més de visitar aquest emblemàtic edifici, a Valldemosa podem gaudir de l'oci més consumista gràcies a les nombroses botigues d'artesanía i alimentació on podem adquirir des de avarques menorquines fins a les famoses perles balears o les típiques ensaïmades mallorquines.

Per aquells que els agradi visitar museus, a Mallorca destaquen el **Museu Municipal de Pollença** amb la seva mostra de pintura contemporània, gò-

tica i prehistòrica, el **Museu del Mar de Sóller** i el **Can Planes a Sa Pobla**, museu de joguines antigues i art contemporani. La vessant cultural de l'illa més gran de l'arxipèlag és tancada amb les coves, de les quals les **Coves del Drac** i les **Coves dels Hams** són les més conegudes.

Mallorca, però, també és viva per la nit i el **Port de Palma** espera a que els més nocturns surtin al carrer per prendre una copa o ballar durant tota la nit. És justament al port i al centre de la ciutat on podem trobar diversos pubs d'ambient i *gayfriendly*.

Platges, cultura, comerç i oci nocturn. Mallorca és tot un luxe a l'abast de la mà. ☼

Carrer típic de Valldemosa

Port de Mallorca

«A banda de les platges i cales, tan característiques de l'illa, Mallorca ens ofereix un ampli ventall d'edificis religiosos i reials»

RESTAURANT - BAR

La gorda

La gorda
C. Font Honrada, 49
08004 Barcelona
Tel. 93 289 4209

AMPGIL

Associació de pares i mares
de gais i lesbianes
Verdaguer i Callis, 10 - 08003 - Barcelona

què fem?

acollim, escoltem

compartim...

ajudem a
no silenciar
els sentiments

DELEGACIONS

Barcelona
dimercres, de 18 a 20h
Verdaguer i Callis, 10
Tel.: 93 319 55 50 - 656 433 624

Vilanova i la Geltrú
dilluns, de 18 a 21h
Turbina, 19
Centre Cívic la Collada
Tel.: 678 042 481

Vilafranca del Penedès
de dilluns a dimecres, de 22 a 23h
Tel.: 93 890 38 53

Girona
dilluns, de 21 a 22h
Tel.: 626 823 298

València
dilluns i dimecres, de 15 a 17h
Tel.: 619 289 180

Saragossa
dilluns, de 16 a 18h
tel.: 976 552 710
dimarts, de 18 a 20h
tel.: 976 073 809
dimecres, de 17 a 18h
tel.: 976 507 849 - 653 501 054
diumenge, de 15 a 17h
tel.: 976 359 510

Madrid
el 1r i el 3r dilluns de cada mes
de 18.30 a 19.30h
Tel.: 91 446 63 94

Logronyo
el 1r i el 3r dijous de cada mes
de 20 a 21h
Tel.: 941 204 370

Has tingut un accident? Tens problemes de mobilitat?

Has perdut la parella?

Et fa por fer-te gran?

T'ajudem a trobar

recursos
socials?

Et sents
sol?

Support Lambda vol oferir-te un cop de mà per respondre aquestes i altres qüestions, moments en què ens cal poder parlar amb algú que ens escolti, pugui orientar i donar informació o facilitar aquell contacte amb voluntaris i professionals o recursos assistencials... per tal d'ajudar-nos en situacions en què ens veiem limitats en la nostra autonomia personal sense haver de renunciar a la nostra orientació sexual. Support Lambda és un servei que neix del projecte Aeneas, impulsat pel Casal Lambda, per tal d'atendre gais i lesbianes que es troben en situacions de dependència funcional, persones grans i de totes les edats.

Support Lambda

t'oferim...

Accions personals

Accions de grup

Quan necessites
escolta, informació,
orientació, companyia,
marxes socials, ajuda
a la llar o en la gestió
d'una malaltia...

recursos socials,
grups de gais i lesbianes,
activitats...

disposem de
serveis d'atenció, documentació,
orientació social, voluntariat,
ajuda en l'accés a recursos
socials, igual de treball,
assessorament legal,
assessorament psicològic...

actes, sortides, tallers
seminaris, grups de treball,
grups d'ajuda mútua, un espai més...

Support Lambda

un cop de mà

Cada dilluns a partir de les 6 de la tarda, una atenció personalitzada i confidencial!

Casal Lambda
Carrer Verdaguer i Callis, 10
Telèfon 933 185 500

També pots contactar-nos per correu electrònic a: support@lambdaweb.org

casal lambda

ANTINOVVS

LLIBRERIA
- CAFE
GAI -
LESBICA

sol.licita catàleg
venda per correu

internet:
www.antinouslibros.com
correu@antinouslibros.com

c. Josep Anselm Clavé 6 (entre Rambles i c. Ample)
08002 Barcelona
telf./fax: 933 019 070

IURANTIA

Restaurant - Pizzeria

C/. Casanova 42 Tel. 934 547 887

Lunes a Viernes Mediodia 13.30 a 16.00
Lunes a Sábado Noche 21.00 a 24.00

www.iurantia.com

WORLD OUT GAMES

Copenhaguen, capital LGBT per una setmana

Del 25 de juliol al 2 d'agost d'enguany, Copenhaguen ha acollit la segona edició dels World Outgames, és a dir, una setmana d'esport, cultura i diversió LGBT amb 4.000 participants esportistes, més de 700 inscrits a la conferència sobre drets humans LGBT, un miler de voluntaris i uns 7.000 visitants, que han omplert la capital danesa de color i diversitat.

La cerimònia d'obertura, va veure desfilars als participants damunt de l'escenari, on vam seguir les actuacions de la festa, entre elles, Anisette amb l'himne dels Outgames: *Love of Freedom, Freedom to Love*. També hi van tenir cabuda els discursos oficials, com el de l'alcalde de Copenhaguen. Llàstima del fort aiguat que va caure a meitat de cerimònia i que ens va deixar ben molls!

ESPORT: 30 MODALITATS PER A 4.000 ATLETES

Només 7 esportistes de Panteres Grogues es van desplaçar a Dinamarca per participar en els jocs. El preu elevat de la inscripció, més les despeses de desplaçament i allotjament per una setmana, van fer enrere a molts esportistes.

Es va començar amb les curses de 5 km, 10 km, la mitja maratón i la maratón, amb el lema *Run for love*. Van continuar fins un total de 30 modalitats esportives que van omplir pistes d'atletisme, pabellons esportius, places i carrers i, fins i tot, el port de la ciutat amb les competicions de rem i amb una exhibició de natació sincronitzada.

L'atleta **Marcus Skeete**, de Panteres Grogues, es va endur un total de 6 medalles: 3 medalles d'or en les proves individuals de 100m, 200m i 400m lliures, 2 ors més en els relleus de 4x100m i 4x400m i una d'argent en 4x200m. La competició de natació es va desenvolupar en unes instal·lacions acabades just pels OutGames. Dels quatre nedadors de Panteres Grogues que hi van participar, en **Pere Cruells** va aconseguir una medalla d'argent en la prova dels 400m estils i bones marques en la resta de proves, com ara el 4t lloc en els 800m lliures i 5è en 200m estils.

CONFERÈNCIA OUTGAMES: LOVE OF FREEDOM, FREEDOM TO LOVE

La Conferència Internacional sobre Drets Humans del col·lectiu LGBT s'ha convertit en el punt de trobada i referència mundial sobre els drets de la comunitat

LGBT de tot el món. Les sessions plenàries van comptar amb la presència de líders i activistes d'arreu del món, que van compartir amb els assistents la seva experiència i la situació de les persones homosexuals, transgènere i transsexuals en els seus països. La comunitat LGBT a Occident té molt terreny guanyat malgrat haver de seguir lluitant pels nostres drets, però sentir a una jove jamaicana, Kemone Brown, desprenent força i valor amb les seves paraules va fer aixecar la sala sencera reivindicant el seu dret a estimar. També vam sentir l'Axel Axgil, l'activista danès que va ser el primer en registrar-se com a parella de fet a l'ajuntament de Copenhaguen ara fa 20 anys.

Es van fer més de 60 tallers i grups de treball sobre esports, salut, moviments socials, cultura i mitjans de comunicació, drets humans, relacions de família i homosexualitat als llocs de feina. Entre els ponents hi vam trobar cares conegudes, com en Jordi Valls de l'Ajuntament de Barcelona, en Pere Cruells de Panteres Grogues, en Pepe Garcia Vázquez de la Federació Europea d'Esports per a Gais i Lesbianes i Beatriz Gimeno, escriptora i activista de la FELGT.

UNA ESGLÉSIA INCLUSIVA QUE BENEIX PARELLES DEL MATEIX SEXE

De ben segur que molts dels qui es passejaven per Copenhaguen s'aturaven sorpresos davant la catedral: les 6 columnes de la façana principal estaven recobertes amb teles dels colors de la bandera LGBT [cada una amb un dels 6 colors]. Això va fer que ateu, agnòstics i creients de tota mena entressin a veure què es podia trobar en una església oberta a la comunitat LGBT. Però el que més va impactar van ser les més de 250 persones que van presenciar la benedicció de 75 parelles homosexuals per part de l'església luterana danesa: una església oberta i inclusiva que ja ens agradaria veure a les nostres latituds.

VOLUNTARIAT: MÉS DE 1.000

Una vintena de voluntàries i voluntaris dels EuroGames Barcelona 08, van decidir ampliar l'experiència dels jocs de Barcelona apuntant-se al voluntariat dels Outgames. Les tasques dels voluntaris han estat molt diverses: controlar entrades a recintes dels OutGames, repartir aigua i menjar a participants de la conferència, tasques de control i seguretat...

ESPECTACLES, FESTES, "OUTCITIES", ESPAIS DE TROBADA, DESFILADA I FESTA FINAL

Els OutGames van convidar a diverses ciutats a portar un escenari a Copenhaguen. Així vam gaudir de les OutCities, dedicades a Melbourne, Rio de Janeiro, Anvers, Ciutat de Mèxic, Aarhus i Tel Aviv. A nivell de carrer, també hi havia el Copenhage Pride Corner i el Women's Space. Es tractava d'espais oberts a l'aire lliure amb escenaris i bars, ideals per a la conversa, fer una cervesa o veure una actuació.

La gran setmana va acabar amb una enorme desfilada de l'orgull, incloent 3 carrosses dels OutGames a mig matí de dissabte, i la festa de cloenda dels jocs durant tota la tarda amb un escenari ple d'actuacions a la plaça de l'Ajuntament. Per acabar a la nit, barres dels bars als carrers on s'hi concentren més establiments LGBT, cosa que va permetre que la festa continués al llarg de la nit omplint l'ambient de la ciutat.

Us convidem a viure part dels jocs, veient el nostre àlbum de fotografies dels OutGames de Copenhaguen a <http://picasaweb.google.com/cph09.cat> *

Exclusiva: als gais no ens agrada ni el sexe ni l'alcohol

L'altre dia m'estava mirant la tele –per variar– i estaven fent publicitat –també per variar. Aquest anunci era de condons i em va venir al cap la idea que a la *publi* de preservatius sempre hi surt una parella noi-noia. Què passa, que als gais no ens agrada fo...r? –perdoneu l'autocensura, però és que, en el fons, sóc un murri– I no necessitem condons ni lubricant? Vaig començar a pensar a veure si se m'acudien anuncis de productes per a la societat en general (cervesa, cotxes, supermercats...) on, de tant en tant, també hi sortissin reflectits gais, lesbianes, transsexuals, bisexuals... Només me'n va venir al cap un d'Ikea de fa temps i poca cosa més. Però finalment vaig trobar la solució. Els gais, en el nostre afany de ser políticament correctes, no bevem cervesa sinó “cosmopolitans” com la Sarah Jessica Parker; no utilitzem el cotxe sinó que agafem indefectiblement el transport públic; i mai no ens cal anar al supermercat perquè ja tenim una assistenta filipina que hi va per nosaltres. Total, que si un

dia d'aquests eliminen la publicitat de la tele, com diuen que faran a TVE, ni ens n'adonarem perquè en aquells moments ens trobarem en un creuer per les illes gregues. D'acord, ho reconec, tot el que acabo de dir anava amb un pèl d'ironia, i estaria bé que els anunciants i els creatius publicitaris fossin una mica més oberts de coco perquè, que passaria si agafem els nostres diners i deixem de comprar aquelles marques que mai no ens tenen en compte?

Enquesta: quins actors, presentadors, esportistes, etc. de la tele t'agraden més? Parlant de personatges i d'actors, se m'acudeix que podríem fer una enquesta com les del Cuní a veure quins actors, presentadors, esportistes, etc., que surten a la tele us agraden més. Va, animeu-vos. Envieu-me les vostres respostes a l'adreça revista@lambdaweb.org amb l'assumpte “Enquesta TV” i al proper número sabrem quin personatge mediàtic és el més morbós per als/les lectors/es de Lambda ☼

METIRO
disco

SEPULVEDA, 185
TEL ~ 93.323.52.27

O8011 ~ BARCELONA

CINEMA SENSE CRISPETES

Després de sobreviure a les glaçades sales de cinema catalanes gràcies als mitjons de llana reciclada de mil i un colors que m'ha fet la iaia Pilar expressament per anar al "cine", a un fulard de color verd merda d'oca que em va portar del Marroc la meva amiga Amàlia (una molt bona actriu i cinèfila empedreïda), i a una mascareta blava per protegir-me de la grip porcina, d'aquesta manera, o sigui, intentant passar el més desapercebut possible, *Cinema sense crispetes* torna sense desistir de seguir treballant per aconseguir frenar el canvi climàtic provocat en bona mesura per l'elevada refrigeració ja esmentada, i també perquè aneu al "cine" a veure bones propostes que aquesta humil secció dedicada al setè art us pugui recomanar, deixant apart l'eterna lluita de les crispetes!

I sense més preàmbuls, i al bell mig de les meves vacances a les Pitiüses envoltat d'actors, decadents celebritats i el "vecino traidor" de la Belén Esteban, entre d'altres, fent veure que volen passar desapercebuts quan en realitat criden l'atenció gràcies a tota la parafernàlia d'ulleres de sol, collarets, mocadors, roba blanca i cabells despentinats gairebé greixosos per l'excés de sol, farra i poc sabó... al bell mig d'aquesta mena de zoològic que són les meves desitjades i esperades vacances, tinc un parell de recomanacions per a vosaltres.

El primer dia del resto de tu vida, tot i que podria ser el títol de les meves vacances, és en realitat el títol de l'últim film amb guió i direcció del francès **Remi Bezançon** (*Love is in the Air*, 2005). Es tracta d'una controvertida i emocionant tragicomèdia, ja que dins de l'aparent tragèdia hi succeeixen situacions divertidíssimes. La trama, de la qual no us en desvetllaré gaire (només el necessari per fer-vos la boca aigua i així animar-vos a anar al cine), va d'una família que té cinc membres: un matri-

ANIREM AL TEATRE EL 2010?

A l'hora de programar l'oci del nou curs, no hauríem d'oblidar algunes anades al teatre: espai per a la paraula. La paraula que és usada amb totes les seves possibilitats per fer reflexionar, comunicar emocions, fer riure. Cada cop les posades en escena són més àgils, utilitzant les noves tecnologies per fer del teatre quelcom més que el culte a la paraula o per fer que el subjecte de l'acció no sigui només la paraula, sinó també la posada en escena mateixa, de manera que el teatre passi a ser un espectacle audiovisual. Les programacions dels teatres ja estan preparades perquè tota persona que vulgui, pugui gaudir d'una oferta variada.

TEATRE LLIURE

Com cada temporada, el Teatre Lliure aposta per un teatre de reflexió. No se'n pot sortir indiferent. Cal remarcar com a fet important que s'anuncia la reobertura del Teatre Lliure de Gràcia i, en l'acte de presentació del programa 2010-2012, el 24 de juliol de 2009, es van recordar els objectius estratègics que mouen la seva programació d'obres, que van en la línia d'un teatre que està immers en la societat actual i els seus llenguatges, obert a nous públics i amb una clara intenció d'intercanvi amb propostes teatrals innovadores i actuals.

La primera obra de la nova temporada programada és *Nixon-Frost*, d'Àlex Rigola, amb dues posades en escena: una amb escenografia, llenguatge narratiu cinematogràfic i recursos teatrals; i una altra en una versió que prescindeix de l'escenografia, més centrada en el treball d'actor, amb llenguatge narratiu teatral i recursos audiovisuals.

Tot i que ho anirem seguint, cal no predre's la reposició de **2666** de Roberto Bolaño, també sota la direcció d'Àlex Rigola. Impactant.

TNC

El TNC ha fet una aposta per la reflexió des de les situacions de distensió perquè qui hi assisteix no surti angoixat solament amb reflexions, sinó que hi trobi un espai per al riure o la comicitat amb l'acció. Tres obres que no ens hauríem d'oblidar de programar per al nostre oci del nou curs en el TNC: *Non Solum* de Sergi López i Jorge Picó; *El casament d'en Terregada* de Juli Vallmitjana o *Llits* de Lluís Danés. I encara una d'autor clàssic: *El jardí dels cinc arbres*, a partir de textos de Salvador Espriu.

TEATRE TÍVOLI

El mes d'octubre, per a amants dels musicals: *Hoy no me puedo levantar*. Després de 12 anys que *Mecano* no és en el món de les llistes de vendes i premis, s'ha volgut fer una obra per continuar present en totes aquelles persones que volen tornar a escoltar en directe aquelles cançons.

POLIOROMA

Dos menos (Moins deux) de Samuel Benchetrit, serà l'obra programada per al mes de setembre de 2009 al teatre Polioroma.

Unes notes de tast perquè obrim les programacions i cerquem aquella obra que ens agrada per al nostre temps d'oci. Podríem seleccionar només obres de temàtica homosexual, però val a dir que, per sort, en el món audiovisual la figura de l'homosexual hi és cada cop més present. Una altra reflexió seria si estem d'acord en com és posada en escena però, el que sí que podem dir des d'aquesta secció, és que si haguéssim de citar totes les obres en què apareix una persona homosexual ja no ens passaria com quan vam començar la secció, que es podien comptar amb els dits d'una mà (amb sort) en cada temporada. És per això que volem obrir el camp a les pesones lectores de Lambda perquè en qualsevol obra de teatre puguin trobar l'espai de reflexió i d'oci que cerquen. Anirem al teatre en la temporada 2009-10? Tant de bo que hi anem, i molt, perquè el teatre ens ofereix un espai d'oci no equiparable a altres ofertes, ja que, com hem dit en diferents articles, és un oci cultural. Si més no, la selecció que presentem en aquesta secció. **Bona temporada de Teatre.** ☼

ADÉU A MERCE

Merce Cunningham, un dels coreògrafs més influents de la dansa moderna ens va deixar el passat dia 26 de juliol per continuar la seva tasca a l'Olimp dels immortals, junt amb la seva contemporània Pina Bausch.

Fins als seus darrers dies, tot i estar assegut en una cadira de rodes, continuà coreografiant pels ballarins de la “Merce Cunningham Dance Company”. Decebut per les dificultats de treballar en la indústria cultural i conscienciat de la duresa de les condicions laborals dels ballarins, ha deixat un llegat concret: la durada de només dos anys més d'activitat de dita companyia, i una prestació de sou d'un any més pels seus components, fins que aquests puguin trobar un altre lloc de treball. Una decisió que ens dóna idea de la humilitat, generositat i empatia de l'artista empresari cap als seus col·laboradors.

La propera visita al Mercat de les Flors de Barcelona el proper mes de novembre serà, doncs, una de les darreres oportunitats que tindrem de gaudir de la representació original de les seves creacions.

Ningú s'imaginava que aquest home amb cara de nen, ànima zen i font d'energia inesgotable, ens deixaria mai. Però tot gegant mereix el seu repòs i el que és segur: ja forma part de la història de la dansa i de la cultura com un dels grans transformadors i referents de la dansa moderna.

Martha Graham, el Black Mountain College, puntal de l'avantguarda artística

nordamericana als anys 40 i 50, punt de trobada d'artistes clau com Rauschenberg i Jasper Johns, també futurs col·laboradors de Merce, van configurar el sotabosc d'on emergirien les seves revolucionàries idees. Fou allà, als anys 40 on va conèixer el compositor John Cage, convertint-se en parella fins a la mort del músic el 1992. Fou ell qui l'introduí al taoisme, tant influent en la seva vida i obra.

Com no podia ser d'altra manera, de la seva unió sentimental i professional en van sortir idees genials i trencadores. La més important, la dissociació de la música i de la dansa en la concepció dins un mateix espectacle. Ambdós creadors experimentaven amb el tempo, cadascun en la seva disciplina. Música i dansa eren composades com a unitats independents. Lluny de l'arbitrarietat, les teixien seguint un patró acurat, alhora que deixaven lliures determinades variables, permetent que la causalitat trobés l'ensamblatge. L'afluència dels moments trobats faria que cada espectacle fora diferent, una nova recerca d'instantos comuns.

Cunningham fou un treballador inesgotable i amb el temps esdevingué un teòric. Interessat en les possibilitats de la dansa com a tal, prescindia de tot lligam formal i narratiu.

“Al matí, faig una mica de gimnàstica, després vaig a la cuina i poso a escalfar aigua per fer el te. Quan està llest torno a entrar a la cuina, l'agafo i vinc aquí, mentrestant els meus gats han arribat i parlem; a vegades en francès, i no responen, a vegades en anglès i no responen tampoc. Després el primer que faig és això.” (Merce Cunningham, *A lifetime of dance*. 2000 Thirteen/WNET New York).

Cunningham dibuixava i escrivia sobre la forma i comportament dels elements de la naturalesa: “Other Animals” (2002) és el llibre que recull els seus apunts i dibuixos.

“Els animals es mouen, no per explicar-nos res ni per executar passos, simplement es mouen.” Observant la natura, trobà la qualitat del moviment i l'aplicà a la fisicalitat dels intèrprets, talment com la naturalesa otorga formes i moviments propis als seus elements i ecosistemes. Veient-lo parlar amb els seus ballarins i alumnes reconeixem al savi, al portador d'un coneixement profund, un investigador atent, analític i curiós, un naturalista.

“Ballar és moviment en temps i espai; les seves possibilitats només estan limitades per la imaginació i les nostres dues cames” *

NOVETATS LITERÀRIES

GAIS I LESBIANES DE LA HISTÒRIA DE CATALUNYA

Albert Torras

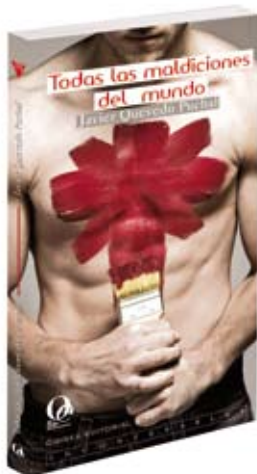
Recentment un llibre sobre la història de l'homosexualitat a Catalunya ha aixecat polseguera a la llum pública. Aquest llibre és *Gais i lesbianes de la història de Catalunya* una obra pionera editada per l'editorial **Llibres de l'Índex** l'any 2009. L'origen d'aquesta publicació es pot trobar en un article sobre la història de la homosexualitat publicat pel president d'honor del Casal Lambda, **Armand de Fluvià**. En aquest article es recollen un seguit de biografies de personatges catalans sobre els quals Fluvià apuntava la seva condició d'homosexual. D'aquell article es despenia la possibilitat d'aprofundir molt més en aquest seguit de personatges i d'aquesta idea neix el llibre. Tot i així, Torras aclareix des d'un principi que el títol en qüestió no pretén ser un estudi rigorós dels fets, únicament un repàs sobre aquells personatges centrals en la història de Catalunya dels quan se n'ha esbrinat, gràcies a diferents investigacions, la seva condició d'homosexual.

«L'origen d'aquesta publicació es pot trobar en un article sobre la història de la homosexualitat publicat pel president d'honor del Casal Lambda, Armand de Fluvià»

El llibre recull un seguit de fets històrics sobre homes i dones que tenien un desig cap a persones del seu mateix sexe. A partir d'una sèrie de textos històrics, es va descrivint la vida d'una diversitat àmplia de personatges que van de Jaume I fins el Baró de Maldà, passant per Àngel Guimerà, Margarida Xirgu, Juan Goytisolo i Terenci Moix. Albert Torras també recorre a la literatura i a la cultura mediàtica per rescatar personatges que al llarg de la història de Catalunya han visibilitzat, de forma explícita o implícita, l'homosexualitat. Per exemple, introdueix referències a telenovel·les amb un èxit molt important com "Poble Nou", personatges com Plaerdemavida de l'obra de cavalleries "Tirant lo Blanc" o una anàlisi de la novel·la "Amic i amat" de Ramon Llull.

Tot i així, aquella referència del llibre que ha causat més impacte és la que vincula a Miguel Cervantes com a escriptor català i homosexual. Primer de tot, perquè es planteja la possibilitat que aquest escriptor es digués realment Miquel Cervent i que l'imperialisme espanyol obligués a castellanitzar-ne el nom. Després, perquè considera que la seva homosexualitat es podia despendre dels fets i personatges descrits als seus famosos "entremeses".

Albert Torras (1980) és un jove periodista de Terrassa i aquesta és la seva primera obra de distribució per tot el país.

TODAS LAS MALDICIONES DEL MUNDO Javier Quevedo Puxal

“No quiero deshacerme de mis recuerdos, quiero vivir dentro de ellos”. Aquesta frase lapidant exemplifica de forma clara l'objectiu de Quevedo en aquesta novel·la: mostrar fins a quin punt els remordiments del passat permeten a les persones seguir endavant amb el seu camí vital. Aquesta novel·la suposa la segona obra de l'autor publicada per l'editorial Odissea, després de l'exitosa “El tercer deseo”.

DIARIO DE UN ADOLESCENTE GAY Iñigo Lamarca

Lamarca és en l'actualitat el defensor del poble basc, *ararteko* en euskera. Tot i així és reconegut per la comunitat LGTB per ser el fundador i president de Gehitu (Asociación de Gays y Lesbianas del País Vasco). En aquest llibre, el polític basc presenta determinats records de la seva infància i adolescència marcats per la dificultat de demostrar la seva condició d'homosexual.

HOMOSEXUALS I TRANSSEXUALS: ELS ALTRES REPRESALIATS I DISCRIMINATS DEL FRANQUISME

José Benito Eres Rigueira i Carlos Villagrasa Alcaide (Coord.)

Aquest és un llibre compost de diferents capítols, on personalitats rellevants i reconeguts experts descriuen la situació de desigualtat, discriminació i persecució que els homosexuals i els transsexuals van patir durant la dictadura franquista. A partir d'una perspectiva històrica, es fa un revisió acurada de la situació d'aquests col·lectius en aquella època. En el llibre s'insisteix sobretot en la vulneració dels drets humans que l'aparell de la dictadura va exercir sobre aquest col·lectiu.

Còmplices

Llibreria gai i lesbiana

Llibres, revistes i dvd's
en castellà, català i d'importació

C/Cervantes, 2
08002 BARCELONA
Telf: 93 - 412.72.83
www.libreriacompliques.com
compliques@libreriacompliques.com

ARRIBA LA TARDOR I AMB ELLA, LES NOVETATS VITIVINÍCOLES

Arriba la tardor, i passades les vacances, el nostre neguit per conèixer coses noves es fa més palès que mai. A Barcelona, del 24 al 27 de setembre es va celebrar, al Moll de la Fusta, dins el marc de les Festes de la Mercè, la 29a Mostra de Vins i Caves de Catalunya, on es van poder tastar, comprar i conèixer les novetats en una oferta conjunta d'aquest país nostre, de grans vins!!!

CAMINS DEL PRIORAT ALVARO PALACIOS

El nou vi d'Alvaro Palacios, un Priorat amb 8 mesos de criança en bota de roure, coupatge amb base de samsó, garnatxa (40%), cabernet i syrah. De pendents pronunciades i terrasses de sòl licorós, aquest nou vi ens aporta una fruita negra madura en nas i un pas en boca molt agradable, amb records finals de mineralitat. Tot un descobriment per menys de 15 €

GRAMONA ARGENT ROSÉ

El nou cava rosat de llarga criança de Gramona, elaborat 100% amb Pinot Noir, amb més de 30 mesos de criança i un fantàstic color rosa pal tirant a salmó. La seva elegància en nas ens recorda pètals de flor, pastissos de cabell d'àngel i pell de cirera. En boca, l'excitant acidesa et desperta els sentits. Ideal per maridar amb carns al forn amb salsetes suaus, bolets, embotits ibèrics i arrossos melosos.

OLI D'OLIVA EXTRA VERGE FOSC 100% ARGUDELL

El celler La Vinyeta, de la DO Empordà, apostant per la nostra terra i productes autòctons, ha elaborat un oli verge d'oliva argudell, fill d'oliveres centenàries arrelades a un paisatge de somni. L'oli Fosc és un oli pur, aromàtic i de fort caràcter, elaborat artesanalment i de producció molt limitada. *

EL CAÇADOR DE LA MUNTANYA I EL DE LA CIUTAT

De nou, estic davant l'ordinador. És l'hora d'escriure per a la revista i, com ja em va passar el primer cop, tornaré a entregar fora de termini. El meu propòsit de no convertir-me en un dels col·laboradors als que han de perseguir per l'entrega de materials, de moment, no s'ha acomplert. Però encara no ho dono per perdut.

Per què serà que els llatins tendim a deixar les coses per a l'últim moment? Sabem que hem de fer quelcom, i coneixem la data límit en què ho hem de fer. I, en lloc de buscar temps per fer-ho quan abans, calculem fins quan podem esperar a fer-ho.

Em va quedar gravat fa uns anys, quan tenia la primera feina aquí a Espanya i treballava per a una empresa catalana a l'àrea internacional d'aliances estratègiques. Em tocava desenvolupar projectes amb empreses importants a diversos països, entre els que es trobava Alemanya. Recordo perfectament que, després de cada reunió, es fixaven els temes pendents, responsables i dates límits per a cada projecte. Em va sorprendre veure com l'equip alemany, sempre que els era possible, ho entregaven tot abans de la data límit, mentre que l'equip espanyol apuràvem a l'últim moment. Pocs cops arribàvem tard, però mai entregàvem abans. Després d'aquesta reflexió i d'haver-me quedat amb la consciència una mica més tranquil·la (sentiment que es produeix quan et confesses en públic), continuo amb el que volia escriure.

Aquest estiu, arran del meu recent canvi de feina, he tingut solament una setmana de vacances, que vaig aprofitar per anar a Mèxic a visitar la meva família i amics. Sé que és poc temps i molta inversió, però si no aprofités aquestes ocasions mai els visitaria. Una de les converses més interessants que vaig tenir durant la meva estada va ser amb el meu germà, comentant el panorama social a Mèxic i, en particular, l'ambient gai.

Jo vaig ser molt crític sobre com es comportava la gent, l'estatisme que viu el país i les reaccions de la gent davant determinades situacions. Sentia que la societat evolucionava poc en comparació amb Europa i veia pocs canvis després de 9 anys d'haver-me mudat

a Barcelona. Ell em va contestar amb una reflexió, prou interessant com per a compartir-la amb vosaltres, perquè tenim la tendència a pensar que el jardí del veí sempre és més verd que el propi. Quan neixes i et cries en un lloc determinat, al llarg dels anys, obtens una sèrie d'informació conscientment i inconscientment que, després, et serveix d'eina per analitzar o entendre una situació o circumstància. Ets capaç de llegir entre línies i veure coses que un no nadiu no podrà veure mai. És com el caçador que s'ha criat a les muntanyes envers el que prové de la ciutat. Aquest últim mai entendre l'entorn com el primer.

Com a exemple: si li preguntes a una persona que va néixer al mateix lloc que tu, a quin col·legi va anar, quan digui el nom, et dirà a quina zona de la ciutat està ubicat, quin tipus de gent va aquella escola, el tipus d'ensenyament que s'hi imparteix... Tot això et dóna un panorama molt més ampli que quan preguntes, et responen un nom i solament referències el nom o la zona.

Per això, és molt més fàcil entendre i criticar les coses que succeïxen allà on et vas criar, perquè tens molta més informació per a fer-ho. Saps llegir senyals i allò que les envolta. Això no vol dir que no hi hagi coses que no funcionin allà on vas néixer o, d'altra banda, que aquí a Barcelona s'hi estigui millor. Simplement, no estàs fent una comparativa justa entre ambdues opcions per la diferència d'informació que en tens.

Així, no creguem que Barcelona és el màxim o que el teu país, ciutat o poble d'origen és molt dolent. És simplement que la informació que tens de cadascuna de les opcions és diferent i, per tant, la teva percepció és diferent. Però, creiu-me, a tots els llocs hi ha de tot. El que sí que és veritat és que un dels avantatges de ser adult és que podem escollir la realitat que vols viure, incloent-hi el lloc. D'aquesta manera, espero que estiguis content on siguis i, si no, sempre pots canviar. ☼

ELS ANYS

60 A FRANÇA

Per la resta d'Europa seguim trobant molts exemples d'homosexuals sense estridències ni escàndols, tal com va passar al capítol sobre Gran Bretanya, i França sempre ha estat un país en què han prevalgut les produccions realistes i compromeses. *Les amitiés particulières* (*Les amistats particulars*, 1964) de Jean Delannoy és una adaptació de la coneguda novel·la de l'escriptor Roger Peyreffite sobre les relacions dels alumnes d'un internat entre ells i amb els professors.

Pel fet de tenir més implicació protagonista i per la importància dels actors, la pel·lícula francesa més important d'aquesta dècada és *Les biches* (*Les cérvoles*, 1966) de Claude Chabrol. L'actriu Stephane Audran troba una noia que pinta quadres al terra de París (quasi sempre cérvoles) per a guanyar-se alguns diners i, mentre la gent li tira xavalla, ella li deixa un bitllet i es queda una bona estona mirant-se-la. De seguida sorgeix una relació entre totes dues, però apareix un personatge masculí, l'actor Jean-Louis Trintignant, que primer sedueix la jove i que després se n'acaba anant amb la senyora rica. S'esdevé un trio de gelosies panssexual entre elles dues, entre ell i la jove, entre ell i la senyora. Se sospita que tot plegat pot acabar malament, però no revelarem res més. També pul·lulen per la casa de la senyora rica dos homes artistes molt afectats en llur manera d'actuar, que s'han aposentat indefinidament allí, i amb molta pinta d'estar relacionats entre ells, marcant l'aire lliberal i obert definitiu del film.

Cal recuperar també un parell de pel·lícules que acostumen a passar més de biaix en certes històries del cinema homosexual o senzillament no hi apareixen. Una d'elles és *Les abysses* (1963)

de Nikos Papatakis, una història opressiva quasi de terror en què intervé l'incest entre dues germanes i que es basa en una història real, que també va recollir en el seu moment Jean Genet per a la seva obra de teatre "Les criades". L'altra obra seria *La religieuse* (*La religiosa*, 1966) de Jacques Rivette, que va tenir molts problemes amb la censura pel fet de barrejar sexe i religió, un còctel no gaire grat per a molta gent.

Tenim també personatges transvestits a *Zazie dans le metro* (*Zazie al metro*, 1960) de Louis Malle o a *La poupée* (*La nina*, 1962) de Jacques Baratier. El director gal Roger Vadim també ens mostra unes vampiresses lesbianes a *Et mourir de plaisir* (*Sang i roses*, 1960) i personatges un tant ambigus a la pel·lícula de culte *Barbarella* (1968). Pel que fa a les vampiresses lesbianes, val a dir que especialment a finals d'aquesta dècada en proliferaran unes quantes dins del que s'ha etiquetat com a "dykexploitation" o "sexploitation" i que va dirigir més aviat a l'espectador masculí heterosexual però que no per aquest fet han de deixar de gaudir les lesbianes, que tenen així una petita referència si oblidem la mera utilització de la dona com a objecte. El rei d'aquesta explotació gratuïta del cos de la dona en l'apartat del terror i les vampiresses lesbianes és precisament francès i respon al nom de Jean Rollin. A la inicial *Requiem pour un vampire* (1967) la seguiran *Le viol du vampire* (1967), *Le vampire nude* (*Despullada entre les tombes*, 1969) i *Les frissons des vampires* (*L'alba dels vampirs*, 1969). *

LE
FRISSON DES
VAMPIRES

DEHAYE

BLOG I REVISTA

La nova proposta que us fem en aquest número és una aposta arriscada per molts motius, ja que **PAROLE DE QUEER** (<http://paroledequeer.blogspot.com/>) és un blog que per una banda va lligat a la publicació d'una revista i, per l'altra (com el seu nom indica), aposta per l'univers queer: “un univers amb una infinitat de gèneres i sexes, obert a la permanent deconstrucció i construcció de les ments i dels cossos; un univers on no existeixen paraules com “classificació” o “categories” i ple de subjectes parlants despullats de tots els clixés i estereotips que qualsevol de les nostres cultures ens ha volgut imposar...” (la traducció és nostra).

REVISTA I BLOG

El blog està escrit en castellà (tot i que la revista té alguns articles escrits en català) i està allotjat a Blogspot. **PAROLE DE QUEER** (la revista i el blog) es van presentar en societat el mes d'abril de 2009 i, en aquest curt espai de temps, ja han aparegut dos números de la revista, de distribució gratuïta, d'aparença impecable i de contingut molt més que interessant.

Entenem que la finalitat del blog és donar a conèixer la publicació de la revista i exposar-hi notícies relacionades, com en l'apunt del 26 de maig, on veiem una fotografia d'Alaska fullejant el primer número de **PAROLE DE QUEER**.

El que fa més interessant el blog és que et dona accés d'una manera gairebé perfecta a la revista, sempre a través de la teva pantalla de l'ordinador (per si no has pogut aconseguir algun dels exemplars “en viu i en directe”), però amb una qualitat extraordinària.

UNA VEGADA MÉS: ELS ENLLAÇOS

Com ja hem dit en anteriors ocasions, “la gràcia” dels blogs són els seus enllaços, és a dir, les xarxes que s'estableixen entre els blogs i les persones i col·lectius que hi estan al darrere.

En el cas de **PAROLE DE QUEER** hi trobem dos apartats: “nos interesa” i “varietés”. Del primer, podem recomanar-vos la pàgina web de **Beatriz Preciado** (<http://www.beatrizpreciado.com/>) i un dels blogs que ens ha cridat més l'atenció: **O.R.G.I.A.** (Organización Reversible de Géneros Intermedios y Artísticos, <http://besameelintro.blogspot.com/>).

Del segon apartat, no us perdeu la pàgina web de **María Llopis** (<http://www.mariallopis.com/>) i el blog **Diáspora Queer** (<http://anxoamaro.blogspot.com/>).

Com hem dit més amunt, l'aposta de parlar-vos de **PAROLE DE QUEER** des del Blogs amb nom de dona és arriscada i potser algú podrà dir que no hi encaixa, però creiem que, malgrat tot, val la pena conèixer aquest blog i l'equip de persones que fan possible aquest projecte, tant el blog com la revista.

Per acabar, recordeu que ens podeu fer arribar les vostres recomanacions sobre blogs a l'adreça següent: revista@lambdaweb.org ✉

327 AGRESSIONS HOMÒFOBES A CATALUNYA DURANT EL DARRER ANY

El Front d'Alliberament Gai de Catalunya (FAGC) ha presentat la seva tretzena Memòria Antidiscriminatòria de l'Observatori GLT contra l'homofòbia. La seva funció és donar a conèixer a l'opinió pública les agressions i discriminacions patides per transsexuals, lesbianes i gais durant el curs 2008-2009. Durant aquest període, el nombre de denúncies rebudes ha estat de 327, un 2% més que en el període anterior. L'estudi classifica les agressions i discriminacions en cinc tipologies: al carrer i llocs públics, a serveis públics i administracions, en l'àmbit laboral, a Internet i diversos. També recalca alguns casos concrets per llur gravetat o impacte, per exemple les "agressions cruising", el "bullying lesbofòbic" en un institut de secundària o, de manera novedosa, les agressions a Internet. Seguidament subratlla el treball exemplar dels Mossos d'Esquadra i de la Fiscalia Antihomofòbia i, finalment, ofereix una sèrie d'observacions i recomanacions tant per als ciutadans LGBT com per a l'administració.

L'EURODIPUTAT RAÚL ROMEVA ASSEGURA QUE 139 NOUS EURODIPUTATS HAN SIGNAT UN COMPROMÍS AMB ILGA-EUROPE

Segons un comunicat de Raül Romeva, eurodiputat d'IC-V, una cinquena part dels parlamentaris recentment escollits a les darreres eleccions han signat un document presentat per ILGA Europa que conté deu punts per tal de millorar la situació del col·lectiu LGBT durant els propers cinc anys. El grup polític que més ha signat l'acord ha estat el Partit Socialista europeu (58%), mentre que el que menys signatures ha realitzat ha estat el Partit Popular europeu (2%).

BARCELONA - UN JUTGE HAURÀ D'AUTORITZAR EL CANVI DE SEXE D'UN MENOR

Un jove de 16 anys que vol canviar de sexe haurà d'esperar l'autorització judicial per poder sotmetre's a l'operació. El menor, que compta amb l'autorització paterna i la recomanació del metge que faria la intervenció, necessita el beneplàcit judicial. Diverses veus pertanyents al col·lectiu transsexual ja han expressat la seva disconformitat sobre aquesta situació, ja que qualsevol altra operació amb autorització paterna i mèdica pot ser realitzada a un/a menor sense cap vistiplau judicial excepte la reassignació de sexe. Segons el mateix cirurgià, Iván Mañero, cap de la Unitat de Trastorns de Gènere de l'Hospital Clínic de Barcelona, és recomanable realitzar la intervenció al més aviat possible.

BARCELONA DESTACA COM A DESTÍ TURÍSTIC EUROPEU

Diverses fonts del sector del turisme han assegurat que la Ciutat Comtal ha passat per davant d'altres destinacions tradicionalment escollides per gais i lesbianes, com ara Londres o Àmsterdam. Segons altres fonts, Barcelona és la segona destinació turística mundial, per darrere d'Àmsterdam. Cada any, Barcelona rep més de 200.000 turistes del col·lectiu LGBT, que gasten un 20% més que la mitjana de turistes.

TRANSEXUALS DEL CAMP NOU FITXADES I DETINGUDES PER LA POLICIA

El passat 18 de juliol diversos cossos de seguretat es van unir per dur a terme una batuda contra la prostitució als voltants del Camp Nou. 282 prostitutes, la majoria de les quals eren transsexuals, van ser identificades. D'elles, 42 van ser detingudes per problemes amb els papers de residència o la tinença de drogues. Segons la policia, l'objectiu d'aquesta actuació era "prevenir i reduir els furtis i els robatoris amb violència i intimidació i evitar baralles entre grups de persones que practiquen la prostitució al carrer."

EL FISCAL ANTIHOMOFÒBIA DE CATALUNYA INSTA ELS MOSSOS A PERSEGUIR ELS GRUPS ANTIGAIS

Miguel Ángel Aguilar, fiscal antihomofòbia de Catalunya, ha demanat als Mossos d'Esquadra que perseguixin les accions homòfobes que proliferen a Internet i a la música. A la xarxa es veu donant el cas de grups que expressen el seu rebuig contra el col·lectiu LGBT i, fins i tot, proposen accions violentes contra aquests. Quant a la música, segons el fiscal, l'homofòbia es troba molt present a les lletres d'alguns grups o artistes vinculats al reggae, per exemple Sizzla o Beenie Man. El concert d'aquest últim, que havia d'actuar a Catalunya, ja va ser prohibit a Alemanya per les seves lletres homòfobes.

VILASSAR DE DALT - MACROFESTA GAI I LESBIANA A ILLA FANTASIA

En motiu del Circuit Festival 2009 a Barcelona, Illa Fantasia va acollir una de les festes amb més quòrum de la temporada. La "pool party" va comptar amb l'assistència de 8.000 gais i lesbianes d'arreu del món, 300 més que l'any anterior, que van ballar al so de la música dance que anaven punxant durant tot el dia els dj's. El parc aquàtic, a més de condicionar les instal·lacions per al festival, també ha modificat la carta del restaurant perquè, segons declaracions del gerent, Joan Cama, "el col·lectiu gai es cuida molt més que els heterosexuales, així que hem preparat amanides, entrepanes vegetals de pa integral i pollastre a la planxa".

CANAL INTERECONOMIA TV: "LA TRANSSEXUALITAT ÉS UN TRANSTORN MENTAL"

El grup de comunicació Intereconomía que compta, entre d'altres mitjans, amb el canal de televisió del mateix nom o amb el diari digital lanacion.es, ha expressat en els diferents mitjans de comunicació de què disposa manifestacions clarament homòfobes i anti-transsexuals com la d'aquest titular o d'altres com "[l'homosexualitat] mina els ciments de la civilització, vulnera els drets dels nens, té contraindicacions mèdiques i psicopatològiques". En altres afirmacions relaciona l'homosexualitat amb la pederàstia i amb una amenaça per al futur per a la societat.

MADRID – PARELLA DE GAIS ACOMIADADA DE L'HOSPITAL D'HENARES

El judici per la demanda d'acomiadament improcedent interposat pel matrimoni de gais format per Javier i Andrés ha quedat vist per a sentència. La parella van entrar a treballar com a cel·ladors a l'hospital d'Henares, Coslada, a principis de 2008. Segons el seu testimoni, inicialment no van mencionar el seu vincle però ràpidament va ser conegut per la resta del personal. A partir d'aquest moment van començar a patir comentaris i insults de caire homòfob per part dels seus companys i, a començaments de 2009, van ser acomiadats. La sentència, que es donarà a conèixer durant les properes setmanes, determinarà si els dos homes, subcontractats per l'empresa Valoriza Facilities, pertanyent al grup Sacyr-Vallehermoso, van patir acomiadament improcedent. L'empresa va al·legar que l'hospital no necessitava més gent a causa d'un descens de la producció, mentre que un informe de l'Inspecció de Treball recomana al centre la contractació de més personal.

ASTÚRIES – DONA TRANSSEXUAL AGREDIDA I ATRACADA

Y.A.S. va denunciar a la commissaria d'El Coto, Gijón, el violent atracament de què va ser objecte el passat 27 de juliol. La policia investiga si aquest fet té relació amb l'agressió que va patir a principi del mateix mes. Y.A.S., de 35 anys, va patir diversos cops de puny i de peu als

vestuaris masculins del gimnàs on anava regularment. En aquella ocasió, assegura, la van amenaçar dient "Esto es un aviso". El gimnàs, que ha aportat un document amb la signatura de recolzament de 20 socis, va prohibir a Y.A.S. l'entrada al vestuaris femenins perquè al seu DNI encara hi constava el seu antic nom.

COMUNITAT VALENCIANA, PRIMERA ESGLÉSIA GAI DE L'ESTAT ESPANYOL

Neix a Sagunto, València, la primera església gai evangèlica. Els seus membres mantindran inicialment en secret la ubicació de l'església per evitar possibles agressions tant de sectors religiosos com laics. El projecte, que es venia preparant des de fa més de vint anys, tindrà com a finalitat potenciar una església inclusiva, ordenar sacerdots gais i celebrar matrimonis homosexuals. El portaveu de la nova església, Andrés de la Portilla, afirma que "somos la única iglesia democrática de este país, puesto que todas las personas podrán entrar, sean bisexuales, marroquíes o agnósticas. A la gente cuando entra en una iglesia no hay que preguntarle qué es".

ELS TRANSSEXUALS SERAN ADMESOS A L'EXÈRCIT ESPANYOL

El Consell de Ministres va aprovar el passat 13 d'agost un Reial Decret pel qual s'eliminarà del reconeixement mèdic dels candidats l'absència d'òrgans sexuals com a motiu eliminadori. El Govern, en un gest d'adaptació a la nova sensibilitat social, considera que els transsexuals tenen la mateixa aptitud per al servei militar exceptuant els casos en què la seva salut els pugui condicionar psíquicament o física. La Guardia Civil, en canvi, no es regirà pel mateix Decret.

28.810€ PER ALS GAIS I LESBIANES DE ZIMBAWE

El Ministeri d'Afers Exteriors del govern espanyol ha donat aquesta quantitat al col·lectiu LGBT de Zimbawe per a la creació d'un centre de recursos. Dins de la mateixa partida pressupostària, destinada a activitats per a la divulgació, promoció i defensa dels drets humans, ha fet donació de més ajuts a d'altres organitzacions que lluiten pels drets

LGBT, com la Confederación Española de Asociaciones de Lesbianas, Gays, Bisexuales y Transexuales.

MANIFESTACIÓ STOP A LA PATOLOGITZACIÓ DE LA TRANSSEXUALITAT

El 17 d'octubre es van convocar manifestacions a diverses ciutats d'arreu d'Espanya i de molts altres països amb el lema "Alto a la Patologización Trans". Barcelona, Madrid, Bilbao i algunes altres ciutats ja han confirmat la seva adhesió. A més del lema bàsic, es pretenia exigir cinc punts: la retirada del TIG (transtorn d'identitat de gènere) dels manuals de medicina, la retirada de la menció del sexe dels documents d'identitat, l'abolició dels tractaments de normalització binària a persones intersex, el lliure accés a tractaments hormonals i cirurgies sense tutel·la psiquiàtrica i la lluita contra la transfòbia.

ESPORTS – LA BEGUDA ENERGÈTICA "GAY UP" PODRIA PATROCINAR EL MÁLAGA DE FUTBOL

Gay Up és una beguda energètica creada a Màlaga que ha manifestat el seu interès a patrocinar el club de futbol de la ciutat. La marca energitzant, que es distribueix a més de 30 països, considera que el seu patrocini situaria el club entre els més importants d'Europa alhora que faria més present el col·lectiu LGTB dins d'un món esportiu caracteritzat pel masclisme.

CANÀRIES – GAMÁ IMPULSA UN PLA D'OCCUPACIÓ LABORAL PER A DONES LTB

El col·lectiu LGTB de Las Palmas de Gran Canaria ha creat un pla per impulsar l'ocupació laboral de les dones, ja que considera que la discriminació que pateixen és doble: sexe i orientació sexual. El pla assessorarà les dones que vulguin trobar feina des de dos àmbits: el personal, ajudant-les a afrontar situacions privades conflictives, i el laboral, a través d'itineraris d'inserció, informació i orientació en la recerca de feina. Més info: Gamá - Colectivo de Lesbianas, Gays, Transexuales y Bisexuales de Canarias. Tel.: 928 433 427 / empleo@colectivogama.com

ISRAEL - MANIFESTACIÓ CONTRA L'ATEMPTAT HOMÒFOB A TEL AVIV

Una àmplia representació de la societat israelita, formada per 60.000 gais i heterosexuals, ciutadans del carrer i representants polítics, es va reunir dissabte 8 d'agost per a manifestar el seu rebuig contra l'atemptat terrorista que només sis dies abans va tenir lloc a la capital del país, i que va deixar un balanç de 2 víctimes mortals i 15 ferits. Un home, encara no identificat, va entrar a la seu de l'associació d'homosexuals de Tel Aviv mentre se celebrava la reunió setmanal de recolzament a joves, va disparar repetidament i va fugir. La major part de les víctimes són adolescents. Durant la tarda del 8 d'agost, nombroses figures públiques van expressar el seu rebuig, entre elles, el president israelià, Simon Peres, que va declarar "les bales disparades a la seu homosexual van impactar en tots nosaltres, com a éssers humans, com a jueus, com a israelians. Tots els éssers humans van néixer com a iguals i tots els ciutadans tenen la llibertat de ser el que vulguin ser. De ser diferent i orgullós. De ser un mateix."

ALBÀNIA – EL PRIMER MINISTRE ANUNCIA LA NOVA LLEI DE MATRIMONI HOMOSEXUAL

El passat 30 de juliol, el primer ministre albanès va anunciar l'aprovació de la llei que permetrà el matrimoni entre parelles del mateix sexe. En una reunió del seu gabinet, Berisha va declarar que "independentment dels debats que provocarà, és una important llei contra la discriminació". Les reaccions no han trigat a arribar. Diversos líders de la comunitat musulmana, que representa el 70% de la població, han expressat la seva indignació contra la futura llei tot declarant que l'homosexualitat és "un vici inacceptable i nociu que contradiu les lleis de Déu". El país balcà, que va estar sota el règim comunista de 1944 a 1990, prohibia les relacions homosexuals i les condemnava amb penes de fins a 10 anys de presó fins el 1995, any en què la llei va ser derogada.

ESTATS UNITS – L'ÍNDEX DE VIH AUGMENTA DE MANERA ALARMANT A WASHINGTON

Un informe fet públic pel departament de sanitat local de Washington mostra que el 3% de la seva població conviu amb el virus, percentatge similar al d'alguns

països africans. El mateix informe assegura que, a la capital nord-americana, el virus es transmet a través de pràctiques homosexuals no segures, pràctiques heterosexuales no segures i l'ús de drogues intravenoses, en aquest ordre. Sanitat buscarà malalties de transmissió sexual (MTS) entre els estudiants de secundària majors de 12 anys ja que l'any anterior el 13% dels adolescents testats tenien alguna MTS, especialment clamídia i gonorrea. Posteriorment se'ls oferirà un tractament gratuït i informació sobre sexe segur. Sanitat relaciona les malalties de transmissió sexual dels joves amb pràctiques sexuals de risc que podrien conduir a la posterior infecció de VIH durant l'adulteresa; per aquest motiu s'ha proposat de fer les proves de manera voluntària però sense necessitat d'autorització paterna, fet que s'ha acabat convertint en el punt central de la polèmica.

DINAMARCA - PENA I GLÒRIA ALS OUT GAMES DE COPENHAGE

Les olimpíades homosexuals celebrades des del 25 de juliol fins el 2 d'agost a la capital danesa finalitzen amb un balanç positiu enfosquit per dos incidents violents. Tant la participació d'atletes, com l'organització, l'assistència de públic i el suport de l'església de Copenhage, que va engalanar la façana de la catedral amb els colors de l'arc de Sant Martí, suposen un gran èxit que dimarts 28 de juliol es va veure eclipsat per les ferides que l'atleta nordamericà Dean Koga va patir a la mà dreta a causa de la metralla d'un artefacte explosiu. En un interval de mitja hora, van fer explosió una sèrie d'artefactes llençats per un home de 31 anys, detingut posteriorment per la policia. En altres circumstàncies, també van patir una agressió uns turistes que visitaven la ciutat en ocasió de l'esdeveniment esportiu. Els dos agressors van ser detinguts per la policia.

ESTATS UNITS – CONVOCADA UNA NOVA MANIFESTACIÓ A WASHINGTON PELS DRETS LGBT

El 10 d'octubre ha estat convocada una manifestació a la capital nord-americana, Washington D.C., amb el lema "Igualtat nacional". Impulsada per l'activista Cleve Jones, fundador de diverses associacions en favor dels homosexuals afectats de VIH, la manifestació pretén aconseguir

la igualtat per a les persones LGBT a tots els estats del país.

ÍNDIA – DEROGADA LA LLEI QUE PROHIBIA LES RELACIONS HOMOSEXUALS

El passat 2 de juliol, el tribunal superior de Delhi va dictaminar que la llei existent que prohibia les relacions homosexuals i les castigava amb fins a 2 anys de presó violava la garantia d'equitat legal dels ciutadans i impedia la seva llibertat i seguretat personals. Aquesta decisió implica un pas molt important cap a la consecució de les llibertats civils del col·lectiu LGBT de l'Índia que, segons algunes estadístiques, suposa el 17% de la població LGBT mundial.

LITUÀNIA – APROVADA UNA LLEI QUE PROHIBEIX PUBLICITAR L'HOMOSEXUALITAT

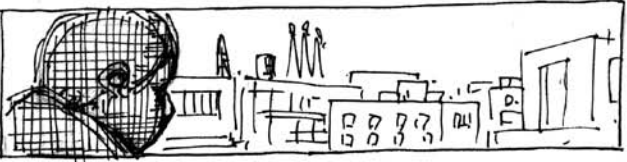
El parlament lituà va aprovar el passat juny la "llei de protecció de menors contra l'efecte perjudicial de la informació pública" tot revocant el vet del president en aquell moment, Valdas Adamkus. La llei, que s'empara en la protecció del desenvolupament intel·lectual i moral dels menors considerant nocives les informacions sobre homosexualitat, bisexualitat, transsexualitat o poligàmia, entra en vigor un cop signada per la nova presidenta. Lituània ha protagonitzat darrerament altres notícies de caire homòfob en prohibir una manifestació del col·lectiu LGBT lituà.

URUGUAI – APROVADA L'ADOPCIÓ PER PARELLES HOMOSEXUALS

El passat 27 de juliol va ser aprovada a Uruguai la llei que permetrà l'adopció de nens per part de parelles homosexuals. La llei, que va ser aprovada per 40 dels 53 parlamentaris, encara haurà de ser ratificada al senat. Si la ratificació es du a terme, cosa que sembla molt factible, Uruguai serà el primer país llatinoamericà que permetrà les adopcions per parelles homosexuals. En els darrers anys, el país ha autoritzat les unions civils homosexuals i l'ingrés a l'exèrcit de gais i lesbianes. Tot i això, diverses fonts asseguren que l'homofòbia hi continua molt present.

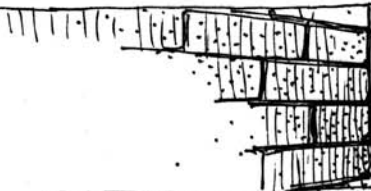
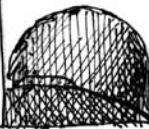

QUE IMBÈCILS...
ES RIUEN DE MI
PERQUÈ SOC GRAS...

QUINA SORT QUE HO SIGUIN...

PERQUÈ SI DESCOBRISSIN
QUE SOC GAI...

Ò MARICÓN... COM DIRIAN
ELLS...

**Yo,
NO LO
DUDO:**

**¡ME HAGO
LA PRUEBA!**

**VIH / SÍFILIS
¡HAZTE LA PRUEBA!
SERVICIO GRATUITO, ANÓNIMO Y CONFIDENCIAL**

SERGIO LARA
Mister GAY EUROPA 2009

photo: myspace.com/tiagopriscophotography

bcn checkpoint

VIH-SIDA • ITS • SEXUALIDAD • HOMBRES • SALUD

BCN Checkpoint es un centro comunitario de detección del VIH y otras infecciones de transmisión sexual para hombres gay

*PRUEBAS
RAPIDAS
resultados en menos de*

30 min.

Tel: 933 182 056

Comte Borrell, 164-166 (Metro: Urgell)
08015 Barcelona

WWW.BCNCHECKPOINT.COM

GRUPO
ARENNA

www.arenadisco.com